

Vĩnh Long ngày 25.05.2020

Kính gửi: Quý Cha
 Quý Tu sĩ nam nữ
 Và tất cả anh chị em Gp. Vĩnh Long

V/v HỘI THÁNH THỰC SỰ LÀ TUỔI TRẺ CỦA THẾ GIỚI

Thưa anh chị em, trong năm nay chúng ta sẽ chọn mươi hai đề tài chia sẻ theo tinh thần Thư chung của Hội Đồng Giám Mục Việt Nam : Đồng hành với người trẻ hướng tới sự trưởng thành toàn diện, Giáo phận Vĩnh Long, trong Gợi ý Mục vụ lần VII, sẽ nói về Hội thánh thực sự là tuổi trẻ của thế giới được trích trong Tông Huấn *Christus Vivit* (Chúa Kitô Đang Sống).

Qua những thế kỷ dài của cuộc sống, từ ngày Chúa Giêsu thành lập Hội Thánh của Ngài ở trần gian cho đến hôm nay, trải qua nhiều quốc gia trong không gian, trải qua nhiều thế kỷ trong thời gian, trải qua nhiều thế hệ con người, Hội Thánh đã sống, có những lúc bình an, có những lúc bị chao đảo,...nhưng Hội Thánh “có thể đổi mới và trẻ hóa ở những giai đoạn khác nhau trong lịch sử lâu dài của mình” (*Christus Vivit* số 34). Và cũng chính trong Hội Thánh, nhờ Hội Thánh này mà “người ta luôn luôn có thể gặp được Đức Kitô, “là người đồng hành và người bạn của giới trẻ”” (*Christus Vivit* số 34). Hội Thánh được trẻ hóa là nhờ Đức Kitô. Và qua đó, Hội Thánh là tuổi trẻ của thế giới. Hội Thánh là tuổi trẻ của thế giới như thế nào?

1. Hội Thánh được trẻ hóa để trở thành tuổi trẻ của thế giới, nghĩa là làm cho thế giới này sống động trong công lý và hòa bình, chứ không để thế giới này già nua, thụ động và bất động. Muốn như thế, Hội Thánh không để bị biến thể bởi những giá trị trần thế.

2. Hội Thánh sẵn sàng canh tân thế giới: - Khi Hội Thánh sống với tha nhân để tha nhân “*cảm nhận được chúng ta là anh em, là người thân cận của họ, như các Tông Đồ “được toàn dân mến phục”* (Cv 2, 47; x. 4, 21; 5, 13)” (*Christus Vivit* số 36); - Dĩ nhiên là sống với tha nhân, nhưng Hội Thánh cũng phải dám khác biệt, bởi vì tha nhân, thế giới đôi khi không có cùng một cái nhìn, một giáo lý với Hội Thánh, bởi vì thế giới mang nặng và bị đánh ngã bởi vật chất hóa, bỏ qua, hoặc coi nhẹ mặt tinh thần và đạo đức xã hội. Thế gian chỉ nhấn mạnh về kinh tế, về thế lực, về ảnh hưởng mà quên chiềú kích đạo đức thật sự để xã hội sống trong công bằng và bác ái đúng nghĩa. Về điểm này, Hội Thánh trẻ trung khi Hội Thánh là chính mình, “*khi Hội Thánh đón nhận sức mạnh luôn mới mẻ của Lời Chúa, của Thánh Thể, của sự hiện diện của Đức Kitô và sức mạnh Thánh Thần của Người mỗi ngày*” (*Christus Vivit* số 35) và Hội Thánh là tuổi trẻ của thế giới khi Hội Thánh “*dám làm chứng cho vẻ đẹp của sự quảng đại, tinh thần phục vụ, sự trong sạch*” (*Christus Vivit* số 36).

3. Một Hội Thánh quan tâm đến các dấu chỉ của thời đại: dấu chỉ đó là những khuyết điểm của Hội Thánh cần được sửa sai, của thế giới cần được sửa sai, và của từng người cần được sửa sai (x. *Christus Vivit* số 39).

Hiện trạng trong Hội Thánh ngày hôm nay mà Tông Huấn *Christus Vivit* gợi ý.

1 - Đối với những ai mắc bệnh già nua, ai cảm thấy già thì phải - đến với “*tiếng nói và lòng nhiệt thành của người trẻ*”, có tinh thần trẻ thật sự; - tạo thêm không gian cho người trẻ có quyền lên tiếng, có ý kiến đóng góp tích cực; - lắng nghe tạo điều kiện cho việc loan báo Tin Mừng... (x. *Christus Vivit* số 38). Phải để người trẻ hoạt động, Hội Thánh mới trẻ trung, lúc đó Hội Thánh mới thật sự là tuổi trẻ của thế giới.

2 - Giới trẻ đang nghi ngờ, đang bị đảo lộn và chúng không cần Hội Thánh.... Chúng yêu cầu nhiều thứ từ Hội Thánh, vì nhiều lý do khác nhau (x. *Christus Vivit* số 40). Như thế Hội Thánh phải xử lý thế nào? “*Hội Thánh cần tìm lại sự khiêm tốn và đơn sơ lắng nghe...*” (*Christus Vivit* số 41). Lắng nghe cả nữ lẫn nam... bởi vì, “*Đây là đáp ứng của một Hội Thánh biểu lộ nét trẻ trung và để cho sự nhạy cảm của người trẻ chất vấn và thôi thúc mình*”. Nhưng trên hết và trước hết là “*phải phản ánh Đức Giêsu Kitô*” (*Christus Vivit* số 39).

Chúng ta cầu nguyện cho Hội Thánh, khi Hội Thánh bị “*những kẻ muốn làm cho Hội Thánh già đi, kèm hâm hay làm cho Hội Thánh bị tê liệt*” (*Christus Vivit* số 35), và cầu nguyện cho Hội Thánh đừng đánh mất chính mình. Cầu nguyện cho Hội Thánh, khi “*Hội Thánh của Đức Kitô luôn có nguy cơ sa chước cám dỗ đánh mất lòng nhiệt thành.... tìm kiếm những an toàn giả tạo của thế gian*” (*Christus Vivit* số 37). Chúc tất cả anh chị em, Ông Chúa và sức khỏe để phục vụ Chúa và Hội Thánh của Ngài.

+ Phêrô Huỳnh Văn Hai
Giám Mục Gp. Vĩnh Long

DIỄN GIẢI THƯ MỤC VỤ

Tháng 6/2020

MẪU GƯƠNG VÂNG PHỤC THÁNH Ý THIÊN CHÚA CỦA THÁNH GIA

Trong giờ kinh Truyền Tin Chúa Nhật 29-12-2019 lễ Thánh Gia Thất, Đức Thánh Cha Phanxicô đã có bài giáo lý ngắn dựa theo Tin Mừng thánh Mátthêu chương 2,13-15;19-23 về việc vâng phục thánh ý Thiên Chúa của Thánh Gia như sau: “*Hôm nay, chúng ta mừng lễ Thánh gia Nazareth. Từ “thánh” được tháp nhập vào gia đình này trong bối cảnh sự thánh thiện là một hồng ân của Thiên Chúa, nhưng đồng thời là sự tự nguyện gắn bó với kế hoạch của Thiên Chúa trong tinh thần trách nhiệm. Đối với Thánh Gia Nazareth là như thế: Thánh Gia hoàn toàn vâng theo thánh ý Thiên Chúa.*”

Đức Maria vâng phục

Trước hết, Đức Thánh Cha nói về Đức Maria với việc đặt câu hỏi: “Làm thế nào chúng ta không thể không ngạc nhiên trước sự ngoan nguy của Đức Maria đối với tác động của Chúa Thánh Thần trong cuộc đời Mẹ, khi Chúa Thánh Thần yêu cầu Mẹ trở thành mẹ của Đấng Thiên Sai?”. Và Đức Thánh Cha quảng diễn rằng Đức Maria, như mọi phụ nữ trẻ cùng thời, đang chuẩn bị cho kế hoạch tương lai, trở thành hôn thê của Thánh Giuse. Nhưng khi nhận ra Chúa mời gọi mình thi hành một sứ vụ đặc biệt, Mẹ Maria không ngần ngại tuyên xưng là “nữ tỳ” của Thiên Chúa (Lc 1,38).

Chúa Giêsu tán dương sự lớn lao của Đức Maria không phải vì vai trò làm mẹ của Đức Maria, nhưng vì sự vâng lời của Mẹ đối với Thiên Chúa: "Phúc thay kẻ lắng nghe và tuân giữ lời Thiên Chúa" (Lc 11,28). Và khi Mẹ Maria không hiểu tất cả những sự kiện liên quan đến mình, Mẹ thỉnh lặng suy niệm, suy gẫm sáng kiến của Thiên Chúa. Sự hiện diện của Mẹ dưới chân thập giá thánh hiến sự hoàn toàn sự sẵn sàng vâng phục của Mẹ.

Thánh Giuse vâng phục

Tiếp đến, Đức Thánh Cha nói về Thánh Giuse: Về phần thánh Giuse, Tin Mừng không kể lại cho chúng ta lời nào. Ngài không nói, nhưng chỉ hành động bằng cách vâng phục. Ngài là người thinh lặng, người vâng phục (...). Dưới sự hướng dẫn của Thiên Chúa mà thiên thần đại diện, thánh Giuse đưa gia đình thoát khỏi những đe dọa của vua Hêrôđê. Thánh Gia liên đới với bao nhiêu gia đình trên thế giới buộc lòng phải lưu vong, liên đới với tất cả những người bị bó buộc phải bỏ quê hương của mình vì bị đàm áp, bạo lực, chiến tranh.

Chúa Giêsu vâng phục

Cuối cùng, người thứ ba trong Gia đình thánh, Chúa Giêsu. Sau cùng là Chúa Giêsu. Ngài là thánh ý của Chúa Cha. Nơi Ngài, - như thánh Phaolô đã nói - không có "dạ" và "không" nhưng chỉ có "dạ" (Xc 2 Cr 1,19).

Điều này được biểu lộ trong suốt cuộc sống trần thế của Ngài. Giai thoại trong Đền thờ, khi Chúa Giêsu trả lời cha mẹ

Io lắng tìm kiếm Ngài: “Ba Mẹ không biết rằng con phải lo việc của Cha con sao?” (Lc 2,49); Ngài thường lặp đi lặp lại: “Lương thực của Thầy là làm theo thánh ý Đấng đã sai Thầy” (Ga 4,34); kinh nguyện của Ngài nơi vườn cây dầu: “Lạy Cha, nếu chén này không thể cất đi mà con không phải uống, thì xin theo thánh ý Cha” (Mt 26,42).

Tất cả những biến cố ấy là sự thể hiện trọn vẹn những lời chính Chúa Kitô đã nói: “Chúa đã không muốn hy tế và lễ vật [...], vì thế con thưa: “Lạy Chúa, này Con đến [...] để thi hành Thánh Ý Chúa” (Dt 10,5-7, Tv 40,7-9).

Mẹ Maria, Thánh Giuse và Chúa Giêsu: Gia đình Nazareth diễn tả một câu đong trả lời, đáp lại Thánh Ý Chúa Cha: 3 thành phần của gia đình đặc biệt này giúp đỡ nhau khám phá và thực hiện dự phỏng của Thiên Chúa [...]

Ước gì Thánh Gia có thể là mẫu gương cho các gia đình chúng ta, để các cha mẹ và con cái nâng đỡ nhau trong việc gắn bó theo Tin Mừng, là nền tảng sự thánh thiện gia đình.”

Trong bối cảnh này, Đức Thánh Cha ứng khẩu khuyến khích các gia đình hãy cầu nguyện chung với nhau, và đặc biệt hãy trao đổi, nói chuyện với nhau, chẳng hạn tại bàn ăn, dùng có tình trạng có những người luôn sử dụng điện thoại di động.... chẳng ai nói với ai!

Và Đức Thánh Cha kết luận rằng: “Chúng ta hãy phó dâng cho Mẹ Maria “Nữ Vương các gia đình” tất cả các gia đình trên thế giới, đặc biệt những gia đình bị thử thách và những khó khăn

chướng ngại, và chúng ta hãy cầu xin Đức Mẹ phù hộ các gia đình trong tình mẫu tử của Mẹ."

G. Trần Đức Anh OP

Nguồn: Đài Chân Lý Á Châu

Kêu mời: Anh chị em thân mến, Đức Giêsu luôn trẻ trung, luôn thu hút biết bao người trẻ từ xưa đến nay. Nghe lời Chúa Giêsu, chúng ta hãy trở nên trẻ thơ, tìm đến với Chúa Giêsu là mẫu gương của người trẻ, để đi theo với Chúa trên đường nên thánh. Chúng ta cùng cầu nguyện:

1. *Chúa phán: "Hãy đến mà xem".* Chúng ta cầu nguyện cho giới trẻ và thanh thiếu niên, luôn gắng công tìm Chúa, đến với Chúa, học với Chúa, và sống với Chúa; để trở nên hiện thân của Chúa giữa người trẻ hôm nay.
2. *Các môn đệ nài xin Chúa: "Xin Thầy dạy chúng con cầu nguyện".* Chúng ta cầu nguyện cho các Kitô hữu trẻ biết dành riêng một số thời gian trong ngày để cầu nguyện cùng với Chúa Giêsu, mà xin điều tốt cho anh chị em mình.
3. *Người trẻ hỏi: "Thưa Thầy nhân lành, tôi phải làm gì để được sống đời đời".* Chúng ta cầu nguyện cho các Kitô hữu trẻ, biết nghe theo sự hướng dẫn của Chúa Giêsu để sống đạo và được sự sống đời đời.
4. *Chúa phán: "Hãy bố thí giúp đỡ người nghèo khó và đến đây theo Ta".* Chúng ta cầu nguyện cho các Kitô hữu trẻ nhận định được lời mời gọi của Chúa Giêsu, và có đủ nghị lực để bước đi theo Chúa đến cùng.

Kết thúc: Lạy Chúa, Chúa luôn trẻ trung và là mẫu gương cho người trẻ. Xin cho chúng con như những người trẻ tìm đến với Chúa, theo Chúa, thực hành lời Chúa dạy, để nêu tông đồ của Chúa giữa trần gian. Chúng con cầu xin ...Amen.

Lm. Phêrô Nguyễn Văn Hiền

ĐỨC GIÊSU MẪU GƯƠNG CỦA NGƯỜI TRẺ

Thế giới thực dụng ngày nay con người dễ cân đo đong đếm đếm bằng tiền, bằng vật chất. Họ tưởng rằng tiền sẽ đem lại cho họ hạnh phúc. Nhưng rồi kẻ có tiền nhiều quá không biết làm gì cho hết thì đem rủa tiền bằng nhiều hình thức, còn kẻ khác thì sống sa hoa khoe của bằng những thứ sang trọng để đánh bóng tên tuổi mình... nhưng bên trong giá trị nhân phẩm và đạo đức của họ thì rỗng tuyếch và không khỏi những áp lực và thiếu hạnh phúc... Với xu hướng như thế, cũng ảnh hưởng không ít đến đời sống của người trẻ hôm nay. Với giới trẻ để định hướng sống cho mình, họ dễ để cho mình bị cuốn hút bởi lối sống vật chất và hưởng thụ. Họ muốn tìm dễ dãi, vừa muốn có lý tưởng mà cũng vừa muốn có vật chất, của cải, danh vọng, thành đạt trong công việc... mà dường như giá trị sống nhân đức không còn đặt hàng đầu. Sự tha hóa này cũng len lỏi trong đời sống của người Kitô hữu nói chung và đặc biệt cách sống và định hướng của người trẻ nói riêng. Lối lý luận thực dụng dễ hướng chúng ta đến vật chất : tìm tiền cho người nghèo đói khi như là mục đích chính hơn là giáo dục cho họ nhận ra chân giá trị làm người và cũng chính họ cũng bị mê hoặc bởi tiền, danh vọng và những thành công của sứ vụ.

Gương sống của Chúa Giêsu chính là lối sống công chính của Ngài. Ngài không chạy theo danh vọng khi được người ta tôn vinh, Ngài không sa ngã khi bị cám dỗ ngay cả khi tưởng như bị cha bỏ rơi trên thập giá, nơi mà bị coi là sự thất bại nãy nề ! Ngài không để mình bị lôi cuốn bởi tiền bạc vật chất khi ma

quỷ hứa cho tất cả sự giàu sang và khi thầy trò bị đói khát trên đường rao giảng...

Trong tông huấn “Christus vivit – Đức Kitô sống” hậu Thượng hội đồng về người trẻ, được ký ngày 25/3/2019 tại Loreto, gởi đến “người trẻ và toàn dân Chúa” trong chương hai, số 31 Đức Thánh Cha Phanxicô kêu gọi người trẻ hãy nhìn vào gương sống của Chúa Giêsu mà noi theo: “Chúa Giêsu không dạy các bạn, những người trẻ, từ xa hay từ bên ngoài, nhưng từ trong chính tuổi trẻ của các bạn, một tuổi trẻ Người chia sẻ với các bạn. Điều rất quan trọng đối với bạn là chiêm ngưỡng Chúa Giêsu trẻ trung như được trình bày trong các sách Tin mừng, vì Người thực sự là một trong số các bạn, và chia sẻ nhiều đặc điểm của trái tim trẻ của các bạn. Chúng ta thấy điều này, chẳng hạn, trong chi tiết sau: “Chúa Giêsu có niềm tin vô điều kiện vào Chúa Cha; Người duy trì tình bạn với các môn đệ và ngay cả trong những giây phút khủng hoảng, Người vẫn trung thành với họ. Người đã biểu lộ lòng trắc ẩn sâu sắc đối với những người yếu đuối nhất, đặc biệt là người nghèo, người bệnh, tội nhân và những người bị loại trừ. Người đã can đảm đối đầu với các thẩm quyền tôn giáo và chính trị thời bấy giờ; Người biết thế nào là cảm thấy bị hiểu lầm và bị từ chối; Người trải qua nỗi sợ đau khổ và Người biết sự yếu đuối của Cuộc Khổ Nạn. Người hướng ánh mắt về tương lai, phó mình trong bàn tay an toàn của Chúa Cha, trong sức mạnh của Chúa Thánh Thần. Nơi Chúa Giêsu, mọi bạn trẻ đều có thể nhìn thấy mình”

Vậy giá trị cuộc sống không hé tại ở những sung túc vật chất mà là một đời sống yêu thương. Vì thế mà người trẻ cần tìm

kiếm lý tưởng bằng chính đời sống công chính của mình như Chúa Giêsu, vị Thầy Chí Thánh mà chính người trẻ đã chọn và cất bước theo Ngài. Giá trị sống này không chỉ đem lại sung túc cho chính chúng ta, nhưng nhờ Chúa Giêsu mà những người thân yêu và cả thế giới này cũng được hưởng nhờ ơn lành của Chúa qua đời sống công chính của chúng ta.

Vậy nhìn vào gương Chúa Giêsu là ngôi sao sáng, mỗi người trẻ được “Chúa đang kêu gọi chúng ta thắp sáng các vì sao trong đêm tối của những người trẻ khác. Người yêu cầu các bạn nhìn vào những vì sao đích thực, mọi dấu hiệu khác nhau mà Người ban cho để dẫn đường chúng ta và bắt chước người nông dân ngắm các vì sao trước khi ra ngoài cày ruộng. Thiên Chúa thắp sáng các vì sao giúp chúng ta tiếp tục bước đi: “Các tinh tú, mỗi ngôi ở vị trí mình, tung bừng chiếu sáng. Người gọi chúng, chúng thưa: Có mặt, và hân hoan chiếu sáng” (Br 3: 34-35). Chính Chúa Kitô là ánh sáng hy vọng lớn lao và là người dẫn đường của chúng ta trong đêm tối, vì Người là “ngôi sao mai sáng lạn” (Kh 22: 16). (Tông huấn CV số 33)

Lm Gioan Lê Tiến Thiện

ĐẶC TÍNH CỦA HÔN NHÂN TỰ NHIÊN

Hỏi: Thưa cha con là một người lương đã lập gia đình với một người lương khác, chúng con đã sống với nhau được ba năm và có một con chung với nhau. Nhưng vì không còn thương nhau nữa, nên chúng con đã ra tòa ly dị và hiện nay chúng con hoàn toàn tự do để kết hôn mới. Con lại quen với một anh là người lương, cũng đã lập gia đình với cô vợ cũng là người lương nhưng đã ly dị xong. Nay con ước muốn theo đạo Công giáo và con riêng của con với chồng trước cũng xin được rửa tội trong đạo công giáo. Phần bạn trai của con hiện nay anh sẵn sàng đến nhà thờ để làm các thủ tục hôn nhân với con, nhưng anh không thể vào đạo Công giáo được, vì anh đã theo đạo Cao Đài. Vậy, thưa cha cho con hỏi: chúng con có được cử hành hôn nhân theo phép đạo Công giáo không?

(Thu Thảo – Chợ Lách, Bến Tre)

Chị Thu Thảo thân mến,

Trước tiên tôi xin gởi đến chị lời chào thăm sức khỏe và bình an. Tôi cũng cảm ơn chị đã gởi đến Ban Tư Pháp Giáo phận câu hỏi của riêng chị nhưng tôi nghĩ đây cũng là điều mà nhiều người đang băn khoăn muốn biết giống như Chị.

Vì vậy, qua thư này tôi xin mượn những giáo huấn của Giáo hội Công giáo để ngỏ lời với chị và cũng xin thưa với những anh chị em khác như sau.

Theo như thư Chị đã trình bày: Chị và bạn trai hiện tại hai người đều là người lương, đã lập gia đình và cũng đều ly dị hết. Xét về phương diện luật hôn nhân gia đình dân sự trong nước ta thì anh chị hoàn toàn có quyền để lập gia đình mới. Giáo luật của Giáo hội Công giáo hoàn toàn không có rào buộc gì trên anh chị. Tuy nhiên, khi chị ước muốn gia nhập Giáo hội Công giáo và lập gia đình mới với người bạn trai hiện tại mà anh không vào đạo Công giáo thì gặp vấn đề với luật hôn nhân Công giáo. Vấn đề đó là:

Theo đạo Công giáo thì mọi cuộc hôn nhân đã thành sự (kể cả hôn nhân tự nhiên: hai người lương kết hôn với nhau) đều mang tính đơn nhất và bất khả phân ly.

Bởi từ thuở ban đầu khi Đấng Tạo Hóa (Thiên Chúa) tạo dựng nên con người có nam có nữ và con người biết kết ước với nhau để cùng chung sống thành một cộng đoàn, thì Thiên Chúa “chúc phúc cho họ và bảo: hãy sinh sôi nảy nở thật nhiều, cho đầy mặt đất” (St 1,27-8).

Như vậy hôn nhân giữa một người nam và một người nữ đã được Thiên Chúa chúc phúc ngay từ thuở tạo dựng để họ nên vợ nên chồng dù họ có nhận biết Thiên Chúa hay không. Đến lúc Chúa Giêsu xuống thế làm người, Ngài đã tái khẳng định điều này khi tuyên bố: Thuở ban đầu Thiên Chúa đã làm ra con người có nam có nữ... Vì thế người ta sẽ lìa bỏ cha mẹ mà gắn bó với vợ mình, và cả hai sẽ thành một xương một thịt... Vậy sự gì Thiên Chúa đã kết hợp, loài người không được phân ly (x.Mt 19,5-6). Điều Chúa Giêsu nói không chỉ dành cho hôn nhân Công giáo mà cho tất cả mọi cuộc hôn nhân của nhân loại. Như vậy tất cả các cuộc hôn nhân dù là hôn nhân lương

dân cũng đều mang những đặc tính chính yếu là đơn nhất tức là một vợ một chồng và bất khả phân ly.

Ngoài ra, Công đồng Tridentinô (1545-1563) đã định tín: “Mọi hôn nhân hợp pháp do luật tự nhiên và thiên định đều vĩnh viễn và bất khả phân ly”. “Mọi hôn nhân”: tức là không phân biệt hôn nhân của những người lương dân hay người Kitô giáo, nếu không có ngăn trở theo luật tự nhiên và thiên luật thì được coi là thành sự và bất khả phân ly.

Bộ Giáo luật năm 1983, điều 1056 cũng nêu rõ: “Những đặc tính chính yếu của hôn nhân là sự đơn nhất và bất khả phân ly, những đặc tính này có một sự bền vững đặc biệt trong hôn nhân Kitô giáo, vì có tính cách bí tích”. Nhìn một cách tổng thể từ khi có con người trên mặt đất như chúng ta đã thấy, những đặc tính đơn nhất (một vợ một chồng) và bất khả phân ly đâu phải là đặc tính riêng của hôn nhân Kitô giáo mà là của tất cả các cuộc hôn nhân thành sự kể cả hôn nhân tự nhiên.

Đối với hôn nhân Kitô giáo nhờ tính chất bí tích đem lại ơn thánh cho đôi vợ chồng, giúp họ chu toàn nghĩa vụ cách tốt đẹp hơn và làm chứng cho tình yêu của Chúa Kitô đối với Hội Thánh và nhân loại; ngoài ra, tính chất bí tích của hôn nhân làm cho sự bền vững được trọn vẹn mà kinh thánh đã khẳng định “Sự gì Thiên Chúa đã kết hợp, loài người không được phân ly” (Mt 19,6).

Hôn nhân ngoài Kitô giáo dù không phải là bí tích nhưng mang tính thánh thiêng vì đã được Thiên Chúa chúc lành ngay từ ban đầu (x.St 1,28). Những hôn nhân này được gọi là hôn nhân tự nhiên và mang tính chất bền vững mà con người không có quyền tự do ly hôn. Nếu họ có ly hôn thì đây hôn nhân tự

nhiên của họ vẫn còn tồn tại và không thể kết hôn với người Công giáo được, nếu như họ không được hưởng đặc ân đức tin (đặc ân thánh Phaolô).

Cũng nên nói thêm về đặc ân đức tin, hay còn gọi là đặc ân của thánh Phaolô. Giáo luật điều 1143 đòi hỏi hai điều kiện để được hưởng đặc ân như sau: thứ nhất, một bên đã trở lại đạo, nghĩa là đã lãnh phép Rửa tội; thứ hai, bên kia không muốn trở lại đạo, hoặc ít ra không sống chung thuận hòa và không xúc phạm tới Đấng Tạo hoá. Do đó, vì việc sống đức tin của bên mới vào đạo nên mới hủy dây hôn nhân tự nhiên trước.

Chị Thảo thân mến,

Từ những giáo huấn của đạo Công giáo mà tôi vừa trình bày trên, tôi xin trả lời cho câu hỏi của chị như sau: phần của chị khi lãnh nhận bí tích Rửa tội để gia nhập đạo Công giáo thì dây hôn phối tự nhiên của chị với người chồng trước có thể được tháo gỡ vì hưởng đặc ân đức tin. Riêng người bạn trai của chị hiện nay vì không gia nhập Kitô giáo nên dây hôn nhân tự nhiên với người vợ trước vẫn còn. Vì thế, anh và chị không thể kết hôn theo nghi thức đạo Công giáo bao lâu anh chưa được hưởng đặc ân đức tin. Tuy nhiên, vì thành tâm mà chị ước muốn gia nhập đạo Công giáo thì chị có thể liên hệ với linh mục chính xứ nơi chị đang sinh sống để học giáo lý, và có thể tham dự Thánh lễ, sống đạo cách thiêng liêng và Thiên Chúa cũng sẽ ban ơn cho chị theo cách thức lòng nhân hậu của Ngài. Xin chúc chị và gia đình luôn sống yên vui hạnh phúc.

Thân ái.

Lm. Pr. Hồ Hoàng Vũ

Đừng hà tiện lòng thương xót của Chúa

Ngày nay, vì nhiều lý do, chúng ta đấu tranh mới mong có được tấm lòng quảng đại và hào phóng để tâm hồn mở ra với lòng thương xót của Thiên Chúa.

Khi số người tham dự phụng vụ nhà thờ tiếp tục suy giảm, thì nhiều lãnh đạo và mục tử trong Giáo hội có khuynh hướng xem điều này như một sự cắt tỉa hơn là một bi kịch và họ hành động để giải quyết tình trạng này bằng cách làm cho hình ảnh Thiên Chúa trở nên ít thương xót hơn, thay vì một hình ảnh dễ gần. Chẳng hạn một giáo sư chủng viện tôi quen đã chia sẻ, với 40 năm kinh nghiệm dạy khóa học chuẩn bị cho chủng sinh ban bí tích hòa giải, ngày nay, ông nhận thấy câu hỏi chủng sinh hay hỏi là: “Khi nào con có thể từ chối tha tội?” Thật sự, câu hỏi phải là, con phải thận trọng đến mức như thế nào khi ban lòng thương xót của Thiên Chúa chứ?

Động cơ và lòng tin của họ gần như hoàn toàn chân thành nhưng họ lầm đường. Họ thật lòng e sợ việc chơi trò đánh bạc với ơn Chúa, họ sợ rằng đến cuối cùng những gì họ ban cho người khác chỉ là ơn sủng rẻ tiền.

Phần nào, đây cũng là một động cơ có căn cứ. Nỗi sợ là mình đùa giỡn với ơn Chúa, cùng với những lo âu về chân lý, về tính chính thống, về các kiểu mẫu chung đúng luật, cộng thêm nỗi sợ bị tai tiếng đã làm cho họ làm việc theo khuôn phép dè dặt như vậy. Lòng thương xót luôn luôn được thúc đẩy bởi sự thật.

Nhưng đôi khi, các động cơ làm cho chúng ta dè dặt lại không được cao cả đến thế, và nỗi lo lắng về việc trao ban một ân sủng rě tiền xuất phát nhiều từ tính nhở nhen, sợ sệt, chủ nghĩa lề luật, và cả khao khát (dù vô thức) ham muốn quyền lực.

Nhưng dù cho kiêm giữ lòng thương xót vì những lý do cao cả nào hơn đi chăng nữa, chúng ta vẫn là những mục tử xấu và lầm đường, không chung lòng với Thiên Chúa mà Chúa Giêsu đã rao giảng. Chúa Giêsu đã mặc khải rằng, lòng thương xót của Thiên Chúa ôm lấy hết, không phân biệt người xấu kẻ tốt, người bất xứng hay người xứng đáng, người có đạo hay không có đạo. Một trong những thấu suốt thực sự đáng giật mình mà Chúa Giêsu đã cho chúng ta, chính là việc lòng thương xót của Thiên Chúa, như ánh sáng và hơi ấm mặt trời, không thể không đổ tràn cho tất cả mọi người. Như thế, lòng thương xót của Thiên Chúa luôn luôn tuôn đổ nhưng không, không đòi hỏi, không điều kiện và chung cho hết thảy, lòng thương xót đó vươn ra khỏi mọi tôn giáo, phong tục, trường phái, luận điệu chính trị, chương trình luật định, mọi hệ tư tưởng, và thậm chí là cả tội lỗi.

Và như vậy, về phần chúng ta, đặc biệt là bậc làm cha mẹ, mục tử, giáo viên, giáo lý viên, người cao niên, chúng ta phải liều mình loan báo đặc tính quảng đại của lòng thương xót này. Chúng ta không được dùng lòng thương xót của Chúa như thể nó là của chúng ta, không được cấp phát ơn tha thứ của Chúa như một mặt hàng có giới hạn, không được đặt điều kiện cho tình thương Thiên Chúa như thể Ngài là một bạo chúa bủn xỉn hay một hệ tư tưởng chính trị, và cũng không được chặn bớt con đường đến với Chúa như thể chúng ta là người giữ cổng

Thiên Đàng. Chúng ta không phải là người có quyền đó. Nếu chúng ta cầm giữ lòng thương xót của Chúa trong sự thu mình và e ngại của chúng ta, thì chúng ta đang hạn chế lòng thương xót vô bờ của Ngài trong giới hạn tâm trí của chúng ta.

Một điều đáng lưu ý trong các Tin mừng là, các tông đồ, dù có thiện ý nhưng họ thường hay cố gắng loại một số người ra khỏi Chúa Giêsu như thể những người này không xứng đáng vậy, như thể họ xúc phạm đến sự thánh thiện của Chúa hay họ có thể làm vấy bẩn sự nguyên tuyên của Ngài. Vậy nên, họ cứ luôn gắng ngăn trẻ con, gái điếm, người thu thuế, những người bị xem là tội lỗi, và đủ loại người khác chưa học biết đạo, đến gần với Chúa Giêsu. Nhưng, Chúa Giêsu thì luôn luôn gạt ra các cố gắng sai lầm của họ bằng những lời mạnh mẽ: "Hãy để họ đến! Ta muốn họ đến."

Lúc mới bắt đầu đời mục vụ, tôi sống trong nhà xứ với một linh mục già thánh thiện. Cha đã trên 80 tuổi, mắt gần như đã mù, nổi danh và được kính trọng, nhất là trong vai trò linh mục giải tội. Một tối nọ, khi ngồi riêng với cha, tôi hỏi cha: "Nếu được sống lại đời linh mục một lần nữa, cha có muốn làm điều gì khác đi hay không?" Với một người đầy chính trực như cha, tôi hoàn toàn cho rằng không có gì để cha phải hối tiếc. Nhưng câu trả lời của cha đã làm cho tôi bất ngờ. Cha có một nỗi hối tiếc, một hối hận lớn, là: "Nếu tôi được làm lại đời linh mục của mình, tôi sẽ nhẹ nhàng hơn với giáo dân. Tôi sẽ không hà tiện lòng thương xót của Thiên Chúa, hay các bí tích, hay phép tha tội. Tôi sợ là tôi đã quá cứng rắn với giáo dân. Họ đã có quá đủ đau đớn rồi, chứ chẳng cần tôi hay Giáo hội đặt thêm

gánh nặng trên vai họ nữa đâu. Đáng ra tôi nên liều lĩnh hơn nữa với lòng thương xót của Chúa!"

Tôi được đánh động bởi lời này, vì chưa đầy một năm trước đây, khi làm các bài thi cuối ở chủng viện, một trong các linh mục kiểm tra tôi đã cảnh báo tôi: "Cẩn thận, đừng có mềm yếu. Chỉ có sự thật mới giải phóng con người. Hãy liều với sự thật hơn là với lòng thương."

Khi đã cao tuổi như lúc này, tôi ngày càng đổi hướng theo lời khuyên của vị linh mục già. Chúng ta cần liều lĩnh hơn nữa với lòng thương xót của Chúa. Không bao giờ được loại trừ vai trò của công bằng và sự thật, nhưng chúng ta phải liều mình để cho lòng thương xót vô bờ, không điều kiện, không đòi hỏi của Thiên Chúa tuôn đổ một cách tự do.

Nhưng, như các tông đồ xưa, chúng ta, với thiện hướng tốt, cứ luôn mãi cố gắng giữ một số người và một số nhóm người xa khỏi lòng thương xót của Thiên Chúa được ban qua lời, qua bí tích và qua cộng đoàn. Nhưng Chúa không muốn sự bảo vệ của chúng ta. Điều Chúa muốn là, tất cả mọi người, bất kể phẩm hạnh, chính thống, thiếu chuẩn bị, tuổi tác, hay văn hóa, tất cả đều đến với dòng nước vô tận của lòng thương xót Thiên Chúa. George Eliot đã viết: "Khi thần chết đến, chúng ta không bao giờ hối hận vì đã dịu dàng ân cần nhưng vì đã gay gắt khắc nghiệt."

Tác giả: Ronald Rolheiser
J.B. Thái Hòa dịch

ĐAU KHỔ VÌ THIẾU TÌNH YÊU

Sau một thời gian cách ly xã hội do dịch bệnh Covid 19 vừa qua, mình có dịp gặp lại cô bạn cùng quê đã theo chồng hơn 10 năm về thăm lại gia đình, do công ty nơi vợ chồng cô vẫn chưa hoạt động nên cô tranh thủ về thăm Cha Mẹ già mà đã lâu không có thời gian về thăm. Một buổi chiều cuối tuần, cô đến thăm mình và xin lễ bình an cho gia đình, nhìn nụ cười và ánh mắt của cô, mình cảm nhận được nỗi buồn ẩn khuất nơi tâm hồn và có nhiều nỗi niềm muốn chia sẻ. Mình vô tư bông đùa với cô: ông bà nhà đang khỏe mạnh mà, gia đình cũng đang êm ấm thì xin bình an gì vậy?

Cô vội phân trần: không phải cho gia đình em, mà xin bình an cho gia đình bên chồng, nhiều chuyện xảy ra bên đó làm em mất ngủ suốt tuần qua.

Mình bảo: Chà, cô dâu gương mẫu có một không hai, thương gia đình chồng hơn cả người thân, thảo nào thấy bạn tiêu tụy lắm đó nha!

Dạ, đúng đó Thầy. gia đình chồng liên tiếp xảy ra nhiều chuyện buồn, em sống cùng và phải chứng kiến bao cảnh đau lòng làm em phải thốn thức nhiều đêm. Cô xác nhận chuyện của gia đình chồng và rồi, không chút do dự, cô kể cho mình những chuyện đang xảy ra bên nhà chồng như những lời chia sẻ, xin sự đồng cảm và cùng cầu nguyện cho gia đình:

"Trước tiên là chuyện của cô em chồng đáng thương mà cô xem như em ruột, sau khi gặp và phải lòng một anh thợ hồ, em dẫn về giới thiệu với cha mẹ người em đã yêu, vì anh là người chịu khó làm ăn, không hút thuốc, rượu chè, tính tình đầm thắm và là người Công Giáo. Sau khi được sự đồng ý của cha mẹ, em học giáo lý để theo đạo chồng, rồi đám cưới được tổ chức cùng với bao lời chúc phúc, niềm vui mừng của cả hai gia đình. Sau hơn 1 năm thì một bé trai ra đời, sau khi sanh con băng ca mổ, sức khỏe em không được tốt nên mọi việc đều đổ dồn cho chồng, cũng từ đây, vợ chồng bắt đầu hục hặt với nhau do nhu cầu kinh tế không còn thoải mái như trước nữa; Rồi đứa con thứ hai lại ra đời làm cho cuộc sống càng khó khăn hơn, người chồng bắt đầu sinh chứng rượu chè, rồi tối về đánh đập, hành hạ vợ với thái độ kinh thường. Em đã phải ngậm đắng nuốt cay để chịu đựng, nhưng bao uất hận, nhiều nỗi đau dồn dập làm em quẩn trí đã tự tìm đến cái chết để giải thoát cho bản thân, nhờ đứa con trai lớn phát hiện kịp thời nên tính mạng em được cứu. Sau lần đó, người chồng cũng bớt đánh đập, hành hạ nữa, nhưng sống lạnh nhạt với vợ con, thường xuyên ra ngoài ăn nhậu với bạn bè. Rồi ngày định mệnh cũng đến với em, khi chồng đưa đơn ly dị và bảo vợ bé của mình đang mang thai cần rước về nhà gấp. Thân gái thế cô bên nhà chồng không còn cách nào khác phải chấp nhận mọi yêu cầu của bên nhà chồng, rồi em cũng chịu nhường quyền nuôi hai con cho chồng, lặng lẽ rời nhà chồng cùng với chiếc xe củ kỹ để rảo quanh Thành Phố tìm kế sinh nhai, em muốn sống ở đây để mỗi tuần được gặp lại hai con và cũng không muốn về quê để mang tiếng xấu cho gia đình mình."

Với ánh mắt mang nhiều dòng lệ, Cô ngẩng lên nhìn rồi kể tiếp: Thầy biết không? Khi Cha mẹ chồng em nghe được tin này, mẹ vì thương con nên cứ khóc suốt và đã ngã bệnh, còn bố thì phải nằm viện vì bị tai biến, con cái như chúng em chỉ biết chăm sóc, an ủi phần nào cho ông bà thôi, nỗi đau của gia đình quá lớn và ảnh hưởng đến mọi sinh hoạt của gia đình. Giờ đây, chúng em chỉ biết cầu xin Chúa ban cho gia đình tìm lại được sự bình yên, để cùng vui sống trong những ngày tháng tới.

Mình chia tay cô bạn với sự đồng cảm, hòa chung nỗi buồn cùng bạn và hứa sẽ nhớ hiệp thông trong lời cầu nguyện. Phải chăng sự đỗ vỡ hôn nhân, gây đau khổ cho bao người bắt nguồn từ sự thiếu bóng tình yêu, hay tình yêu thương nhau chưa đủ mạnh, để rồi dù sống chung trong một mái nhà, cùng ngủ chung trên giường, nhưng vợ chồng vẫn không gắn bó, không xem nhau như là xương, là thịt của mình để rồi săn sàng loại trừ nhau, cắt đứt mọi liên hệ và phá bỏ cả những lời thề hứa thủy chung trước đó.

Câu chuyện buồn nơi gia đình của cô bạn đã phản ánh phần nào lối sống hời hợt, dễ dãi, không tín trung của đại đa số giới trẻ ngày nay, nhất là tình cảm, tình yêu bị lệch lạc và đặt sai đối tượng. và nỗi đau muôn thuở này không chỉ xảy ra ở gia đình mà còn xâm nhập cả nơi các dòng tu, làm cho đời sống cộng đoàn nặng nề, thiếu niềm vui do không có những tương quan tốt đẹp dành cho nhau. Khi mình có dịp trò chuyện với anh em tu sĩ trẻ, điểm chung dễ nhận thấy nơi họ chính là sự chán nản, buồn, thiếu tôn trọng nhau, luôn có thái độ xung khắc, bất hòa trong mọi lãnh vực cuộc sống. Qua đó, tâm hồn

của họ luôn cảm thấy bất an, không thể đến được với Chúa trong bầu khí cầu nguyện.

Trong kỳ tĩnh tâm và ra phòng năm 2020 này, Dòng Kitô Vua cũng có một số anh em sẽ tuyên khấn trọn đời sau hơn 5 năm khấn tạm, họ đã trải qua hơn 10 năm được đào tạo để mỗi ngày gắn bó với Chúa hơn trong ơn gọi tu trì; Thế nhưng, khi nhìn vào đời sống hiện tại, có thầy đã thừa nhận mình không thể sống trọn vẹn với Chúa qua lời khấn hứa, thường bị cảm dỗ sống hưởng thụ, dạy gì phải hy sinh; lý tưởng quên mình để phục vụ Chúa và Hội Thánh không còn hiện diện trong tâm trí mình và muốn thoát ly khỏi mọi ràng buộc của đức vâng phục đời tu... và có lẽ thầy này sẽ không thể tiếp tục bước lên bàn Thánh để trọn tình với Chúa qua lời khấn dòng nữa vì mình đã không còn xứng đáng.

Chúa nhật ngày 31.05.2020 này là Lễ Chúa Thánh Thần Hiện xuống, Ngài chính là Đấng an ủi, soi sáng và là Vị tạo lập lại Tình Yêu và sự hiệp nhất cho con người, trong tâm tình là một tu sĩ, mình chỉ biết hướng lòng lên Ngài, xin Ngài đến biến đổi lòng người, để vợ chồng biết yêu thương nhau hơn, càng sống với nhau thì tình nghĩa vợ chồng càng phải gắn bó, hiệp nhất với nhau hơn, cầu cho những chuyện buồn ly tan được Ngài tác động để lòng người biết nghỉ về nhau, tìm lại nhau sau những tháng ngày xa cách. Đối với anh em tu sĩ, xin Ngài tiếp tục hoán cải, đổi mới tâm hồn anh em, để họ luôn gắn bó với Chúa, yêu thương mọi người và hăng sai dấn thân trong sứ mạng loan báo Tin Mừng. Và chắc chắn, một khi lòng người trở về lại với nhau, con người biết thể hiện trọn vẹn Tình yêu của mình trong từng bậc sống nhờ ơn Chúa Thánh Thần, mình tin

rằng, cuộc sống sẽ thanh thản, bình yên, an vui cuộc đời sẽ lại đến, đau khổ phận người sẽ được xua tan và ai cũng cảm nhận cuộc đời thật đáng sống, đáng trân trọng vì mình đã sống đúng ơn gọi mà Chúa đã dành sẵn cho mình.

Dòng Kitô Vua- Vĩnh Long

TIA NẮNG BAN MAI

Đức Giê-su là “người trẻ ở giữa những người trẻ để làm gương mẫu cho người trẻ và để thánh hiến họ cho Chúa”. (*Christus vivit*, 22)

Một ngày mới được bắt đầu bởi những tia nắng nhỏ nhoi, nhưng lại mang đến một sự sống mãnh liệt của ngày mới. Ánh bình minh lèn, xua tan một đêm tối bao trùm cả địa cầu. Những cây cối vươn mình chờ đón ánh nắng sớm để hút lấy sức sống đầu ngày. Chim muôn lúu lo chào nhau vui thích với sự tươi mát nhẹ nhàng của không khí ngày mới. Con người cũng nhiệt huyết bắt đầu cho những điều mình đã dự tính. Mọi sự đều bắt đầu khi những tia nắng chiếu rọi để hoàn thành cho chương trình của mình.

Đức Giê-su cũng đã đến trần gian, mở ra một kỷ nguyên mới và chiếu rọi vào cuộc đời những tia nắng mang lại sự sống cho nhân loại. Đức Giê-su đã trải qua một thời gian để chuẩn bị cho chương trình của Thiên Chúa và Người cũng hoàn thành chương trình ấy trong khi còn rất trẻ. Để qua đó, Chúa đi trước mở đường dẫn lối cho những bạn trẻ đi theo. Điều quan trọng là các bạn hãy mở tâm hồn để đón lấy ánh nắng ban mai của Chúa rời sâu vào cuộc đời chúng ta, để ta nhận ra được điều Chúa dạy ta. “*Đức Giê-su không dạy các con từ xa hay từ bên ngoài, nhưng trong chính tuổi trẻ của các con, một tuổi trẻ mà Người cùng kinh nghiệm với các con, ... Người kinh nghiệm nỗi sợ trước đau khổ và Người biết sự chênh vênh trong cuộc khổ nạn, Người hướng nhìn tương lai, phó thác*

chính mình trong vòng tay che chở của Cha và trong sức mạnh của Thánh Thần. Nơi Đức Giê-su mọi người trẻ có thể nhìn thấy chính mình” (TH 31).

Cuộc đời Giê-su đã sống và mở ra con đường cho tất cả con cái mình đi theo, khởi đầu là hình ảnh của Mẹ Maria với lời xin vâng của Mẹ làm cho chương trình Chúa bắt đầu thực hiện. Một sự can đảm mà Mẹ có của thời trẻ trung. “*Đức Maria chiếu sáng ở con tim Giáo Hội. Ngài là kiểu mẫu tuyệt hảo cho một Giáo Hội trẻ trung muốn đi theo Đức Ki-tô với nhiệt tâm và sự mềm dẻo*” (TH 43). Để đón nhận được lời ‘Xin vâng’ đó Mẹ đã để tâm và suy niệm về Chúa hằng ngày trong cuộc sống Mẹ, thì Mẹ mới nhận ra và đủ sức tin tưởng đón nhận một sứ mệnh quan trọng đó.

Tiếp nối chân Mẹ, trong Giáo Hội còn rất nhiều những vị thánh trẻ là những người đã đi trước theo gương Thầy Giê-su thêm động lực cho chúng ta sống cuộc đời mình hăng hái và trẻ trung hằng ngày. “*Để xuyên qua sự thánh thiện của người trẻ Giáo Hội có thể làm tươi trẻ lại lòng sốt mến thiêng liêng và khí thế Tông đồ của mình. Đầu thơm thánh thiện lấy từ đời sống tốt lành của vô số người trẻ có thể chữa lành các vết thương của Giáo Hội và của thế giới đưa chúng ta trở về với sự viên mãn của tình yêu mà ta luôn luôn được mời gọi: Các thánh trẻ thôi thúc chúng ta lấy lại tình yêu tha thứ ban đầu (x. Xh 2,4)*”. Cái tha thứ ban đầu đầy lưu luyến ấy rất đẹp, và cũng tạo cho ta sức mạnh để tiếp bước trong cuộc đời những bước đi thật đẹp.

Có những người trẻ đã âm thầm trong Giáo Hội, để góp phần của mình làm nên Giáo Hội Chúa được đẹp hơn và đầy sức sống hơn. Để có được điều này thì chắc chắn họ đã thao thức và gần gũi với Chúa, qua đời sống thiêng liêng, gắn bó mật thiết với Chúa. Chúa sẽ không để họ phải thất vọng với ước muôn thánh thiện đó. Trong số các bạn trẻ âm thầm ấy có Đức Cha Lambert – Đấng sáng lập Dòng Mến Thánh Giá, ngài đã được ơn soi sáng của Chúa và Chúa đã gieo vào tâm hồn ngài hạt giống Mến Thánh Giá, khi Ngài lên 9 tuổi, ngài cảm nhận tình yêu từ Thánh giá Chúa nơi tâm hồn bé nhỏ của mình trong một dịp tĩnh tâm và cuối cùng Dòng Mến Thánh Giá được khai sinh. Ngày nay có biết bao Nữ tu Mến Thánh Giá đang dấn thân phục vụ trong Giáo Hội Chúa trên cánh đồng truyền giáo.

Ước gì, ánh sáng Chúa Ki-tô luôn chiếu rọi vào tâm hồn chúng ta lòng ước ao được sống gắn bó với Chúa. Nhiệt huyết xây dựng Giáo Hội Chúa nên vững mạnh và trẻ trung đầy sức sống. Để từ đó, sức sống của Chúa được lan tỏa đến những người xung quanh, cho minden người được nhận biết và cảm nhận được Chúa luôn hiện diện và đồng hành với mỗi người trong cuộc đời trần thế.

MTG Cái Nhum

TÌM LẠI GIÁ TRỊ CUỘC SỐNG

Tuổi trẻ là thời gian của sức sống dâng trào. Họ muốn sống, và sống thật ý nghĩa. Đó là khát vọng thẳm sâu và chính đáng. Tiếc là, có rất nhiều mảnh đời thật bất hạnh, họ dường như bị cướp mất đi niềm hy vọng. Nhưng đâu sao sự sống luôn là cái gì đó quý giá nơi tất cả mọi người. Nếu chúng ta biết trân trọng sự sống mà Thiên Chúa ban cho chúng ta, thì chúng ta sẽ tìm lại được giá trị của cuộc sống. Thiên Chúa chưa bao giờ là Thiên Chúa ở trong sự chết chóc. Ngài trường tồn và vĩnh hằng. Ngài là Thiên Chúa, là Đáng tuyệt đối, quyền năng và bất tử.

Trong niềm tin Kitô giáo, nếu cuộc đời của mỗi người đặt dưới sự quan phong của Thiên Chúa, chắc chắn chúng ta sẽ cảm nếm được sự ngọt ngào yêu thương hơn chúng ta hiểu và nghĩ đến. Nếu dường đời của chúng ta có bóng tối bao phủ, Chúa Giêsu sẽ ra tay rẽ lối để chúng ta bước đi trong ánh sáng của Ngài. Đây là một trong những mảnh đời mà Thiên Chúa ra tay nâng đỡ.

Cha mẹ Hiếu làm nghề đánh cá. Hiếu có một gia đình thật hạnh phúc. Cứ chiều chiều ba anh em Hiếu lại dắt nhau ra bãi biển. Ánh nắng chiều soi bóng ba anh em đứng chôn chân trên bãi cát trắng, đưa ánh mắt thẫn thờ ra phía xa xăm ngoài biển khơi vô tận ngóng chờ hình bóng cha mẹ trở về vẫn còn đọng lại mãi trong tâm hồn ngây thơ của cậu bé vừa bước vào tuổi thứ 8.

Và rồi cái ngày định mệnh đã đến khi ba anh em đón cha mẹ về trong tiếng khóc đau thương xé lòng của họ hàng và bà con

xóm biển. Không gian như lắng đọng, biển khơi nỗi cơn ba đào đã cướp đi vĩnh viễn cha mẹ của ba anh em. Chỉ có anh cả và anh kế của em lờ mờ nhận ra sự mất mát đau thương to lớn ấy, còn em chỉ cất tiếng khóc bắn nǎng của đứa trẻ ngây thơ đang hờn dỗi vì cha mẹ ở đây mà không ôm ấp, vỗ về, không ôm em vào lòng như bao lần cha mẹ vẫn thường dành cho em sau những ngày ra khơi...

Ngày tháng sau đó cứ trôi qua với ba anh em như bóng nǎng qua ngày, nhiều lúc em vẫn cứ hỏi các anh vì sao cha mẹ không về cùng ăn cơm với ba anh em. Trong căn nhà nhỏ lẻ loi trên bãi cát ven biển giờ chỉ còn ba anh em sống hiu quạnh, trống vắng và không có tiếng cười. Ba anh em như mất hết niềm hy vọng. Nhưng cả ba mỗi buổi chiều cùng nhau đi đến Nhà Thờ để cầu nguyện.

Rồi một ngày, trong tình yêu quan phòng của Thiên Chúa, hạnh phúc như mỉm cười với ba anh em khi một Mái Ấm Tình Thương đón ba anh em về trong vòng tay yêu thương nhân ái. Suốt 7 năm sống trong ngôi nhà mới, dưới bàn tay chăm sóc của các sơ, em đã lớn lên từng ngày với bao ước mơ, hoài bão. Những năm tháng đi học Tiểu học rồi Trung học cơ sở, em luôn là một học sinh trong nhóm dẫn đầu của lớp, được thầy yêu, bạn mến. Ở trường, em là cậu trai ngoan, nhiều lần được biểu dương về vở sạch, chữ đẹp, con ngoan trò giỏi, tham gia tích cực nhiều hoạt động thể dục thể thao, là học sinh tiêu biểu của trường.

Mười năm trôi qua, giờ đây các anh của em đã lớn, có công việc ổn định, chỉ còn mình em ở lại Mái Ấm để tiếp tục học tập và nuôi dưỡng ước mơ vào đại học như người anh cả - một kỹ sư nông nghiệp. Thầy cô đều khen em là một tấm gương về

nghị lực vượt qua số phận của một đứa trẻ mồ côi, biết nỗ lực vươn lên trong cuộc sống để theo đuổi những ước mơ của mình. Và giờ đây em lại tìm thấy ý nghĩa giá trị của cuộc sống. Sau khi hoàn tất Đại học, em được Chúa soi dẫn và bước theo tiếng Chúa gọi. Giờ đây em đã là một tu sĩ của Chúa.

Chúa Giêsu chính Ngài là ánh sáng chiếu soi cho mỗi bước đường bạn đi, giúp bạn hiểu ra ý nghĩa của cuộc đời này, ngay cả khi bạn đang cảm thấy đau khổ và tuyệt vọng. Chính Chúa Giêsu đã nói: “Ai yêu mến Thầy... thì Thầy sẽ tỏ mình ra cho người ấy” (Ga 14,21). Vì thế, con người luôn hướng về Thiên Chúa để được sống trong tình yêu và sự thánh thiện của Ngài.

Nếu bạn đang mệt mỏi, chán chường và thất vọng, hãy nghe lời thì thầm này của Đức Giêsu: “Tôi đến để cho chiên được sống và sống dồi dào.” (Ga 10,10). Hôm nay và ở đây, Chúa Kitô cũng đang nói cùng lời ấy với bạn. Vấn đề là bạn có lắng nghe Lời Ngài không mà thôi! Khi bạn tin rằng Thiên Chúa đang hiện diện với bạn và đáp trả mạnh mẽ lời mời gọi của Ngài, thì Ngài sẽ ban cho bạn sức sống tươi trẻ và dồi dào. Nghe theo tiếng Ngài người trẻ chúng ta mới sống vui tươi, sống bình an và hạnh phúc.

MTG Cái Mơn

Đức Giêsu đã trải qua và thánh hóa thời tuổi trẻ

Trong Kinh Tin Kính chúng ta tuyên xưng về Chúa Giêsu rằng: “Vì loài người chúng ta và để cứu độ chúng ta Người đã từ trời xuống thế”. Chúa chấp nhận mang lấy thân phận loài người chúng ta, giải thoát chúng ta khỏi tội lỗi và đưa chúng ta về với Thiên Chúa. Chúa xuống thế làm người sống kiếp con người. Ngài đã trải qua thời tuổi trẻ và thánh hóa thời tuổi trẻ nơi từng người chúng ta.

Chúng ta không thể tưởng tượng ra một “Giêsu niên thiếu đơn độc hay một Giêsu trẻ chỉ nghĩ cho riêng mình. Tương quan của Ngài với dân chúng thực sự là tương quan của một người trẻ chia sẻ cuộc sống gia đình trong sự hoà hợp nơi xóm làng” (28). Điều này chúng ta sẽ từng bước nhận ra tuổi trẻ của Đức Giêsu trải qua các thời kỳ: thời thơ ấu, niên thiếu và trưởng thành.

Thời thơ ấu mà chúng ta nhận biết chính thánh sử Matthêu ghi lại “là hình ảnh của một em bé tị nạn ở Aicập” (x. Mt 2,14-15), rồi hồi hương về Nadarét (x. Mt 2,19-23).

Đức Giêsu niên thiếu, “nhờ sự tin tưởng của cha mẹ... Ngài lớn lên trong tự do và học cách bước đi với tất cả những người khác” (Christus Vivit, 29). Ngài bước đi với những người khác có thể hiểu Ngài đồng hành với đoàn hành hương hay nói cách khác Ngài bước đi với cộng đoàn đang lữ hành đang tiến về Thiên quốc.

Thời kỳ trưởng thành của Đức Giêsu đánh dấu quan trọng trong cuộc đời của Ngài để từ đó khắc vào tâm khảm chúng ta một sứ mạng trọng đại nối dài với sứ mạng của Ngài.

Hình ảnh trưởng thành đầu tiên mà chúng ta nhìn thấy khi Ngài ở trong dám đông bên bờ sông Gioađan, chờ người anh họ là Gioan Tẩy Giả làm phép rửa như bao người khác trong dân (x. Mt 3,13-17).

Tin mừng nói cho chúng ta biết phép rửa của Đức Giêsu làm cho Chúa Cha hân hoan và hài lòng: “Con là Con yêu dấu của Ta” (Lc 3,22). Rồi Đức Giêsu đầy tràn Thánh Thần và được Thánh Thần dẫn vào hoang địa, chuẩn bị ra đi rao giảng, làm các dấu lạ, giải thoát và chữa lành mọi người. Như thế mọi người trẻ được Chúa thánh hóa để cảm nhận mình được kêu gọi nhận lãnh sứ mạng trong thế giới này và chúng ta thật điểm phúc được nghe Chúa Cha nói trong tâm hồn mình: “Con là Con yêu dấu của Ta”.

Như vậy, những thời kỳ trong đời sống của Đức Giêsu không nên bị bỏ qua, và không chỉ trong cuộc đời của những người trẻ mà còn thấm nhập nơi những tâm hồn trẻ. Những thời kỳ trong cuộc đời của Đức Giêsu có thể truyền cảm hứng và làm cho chúng ta lớn lên và chuẩn bị thi hành sứ mạng của mình.

Mọi người đều có ơn gọi riêng để hoàn thành sứ mạng. Do đó, chúng ta “không tạo ra những dự án tách rời người trẻ khỏi gia đình và thế giới, hay biến họ thành một thiểu số được tuyển chọn và được bảo quản khỏi mọi lây nhiễm.” Nhưng ngược lại, “những dự án giúp người trẻ cứng cáp, đồng hành với họ và hướng họ đến việc gặp gỡ người khác, phục vụ quảng đại và vì sứ mạng” (Christus Vivit, 30).

Đức Giáo Hoàng Phanxicô cho chúng ta biết Chúa Giêsu “không soi sáng chúng con, những người trẻ, từ xa hay từ ngoài, nhưng khởi đi từ chính tuổi trẻ của Ngài, Ngài chia sẻ với chúng con” (Christus Vivit, 31).

Lm. Px. Nguyễn Phước Tiến

TRANG GIỚI TRẺ

NỤ CƯỜI

Một nụ cười không làm mất mác gì cả, nhưng lại ban tặng rất nhiều, nó làm giàu cho những ai đón nhận nó mà không làm nghèo đói người sinh ra nó.

Nụ cười chỉ nở trên môi trong khoảnh khắc phù du, nhưng ký ức về nó đôi khi tồn tại cả một đời. Người dù giàu sang đến đâu đi nữa cũng cần đến nụ cười, và dù người nghèo hèn cùng tột cũng sẽ được nụ cười làm cho trở nên giàu có.

Nụ cười nuôi dưỡng hạnh phúc gia đình, gầy dựng thiện ý trong làm ăn và làm lớn mạnh mối tương giao trong tình bạn, mang đến sự thư giãn những lúc ta mỏi mệt, niềm hy vọng những khi tuyệt vọng và ánh sáng những lúc ta tăm tối trong muộn phiền.

Nụ cười cũng như tình yêu là cái không thể mua hay vay mượn, hay thậm chí đánh cắp từ người khác. Bởi vì, khi đó, nó chỉ là cái gì đó khiên cưỡng và vô nghĩa. Có những người không bao giờ nở một nụ cười với bạn. Không hề gì, bạn hãy trải lòng

mình ra và tặng họ nụ cười của bạn. Họ là những người không còn nụ cười để cho, vì lẽ đó, họ chính là những người cần nụ cười của bạn hơn bao giờ hết.

Hãy tươi cười với mọi người. Chúng ta chẳng những không mất gì cả, mà trái lại sẽ nhận được rất nhiều.

Lm. Phaolô Phan Thanh Duy (sưu tầm)

TRANG QUỐI CHỨC

GIÀ VÀ TRẺ

*Trăng bao nhiêu tuổi trăng già
Núi kia bao tuổi gọi là núi non*

Già hay trẻ đâu phải chỉ tính bằng thời gian ?

Nhớ ngày xưa khi tôi còn nhỏ, một lần khi nội lên thăm, thấy thương ông nội quá vì ông đã già rồi mà vẫn bơi xuồng mười mấy cây số lên thăm con thăm cháu. Thế mà giờ đây tôi đã sắp sỉ bằng tuổi ông tôi lúc ấy mà sao vẫn thấy mình còn « con nít », nói không ngoa, bạn bè nhiều đứa đã là ông bà ngoại rồi mà mỗi khi gặp lại vẫn vui đùa hồn nhiên như thuở còn đi học, vẫn đá xiên đá xéo, chọc cười chọc giận nhau để rồi lại hẹn dịp tới « trả thù ». Nhiều lúc nhìn mái tóc đã điểm bạc rồi trầm tư tự hỏi : Ủa sao kỳ vậy ta, mình đã già chưa hay còn trẻ con ? Thật khó để trả lời phải không các bạn. nhưng thật may mắn, Đức giáo hoàng Phanxicô trong tông huấn Chúa Kitô Đang

Sống, số 34 đã trả lời vấn nạn này : « Tuổi trẻ là một giai đoạn của cuộc đời, nhưng trước hết tuổi trẻ là một tình trạng của tâm hồn .»

Thật hay. Thể xác chúng ta có thể bị thời gian làm cho cằn cỗi nhưng không quyết định đến tinh thần và ý chí của chúng ta. Ngược lại chính tâm thức mỗi người nới làm cho người ấy trở nên già hay trẻ. Chúng ta thường hay nghe những câu nói như : Trông có vẻ trẻ hơn tuổi hay như ông cụ non. Nguyên nhân của nó là gì ? ai cũng biết rồi, quá đơn giản phải không ? ai tự nhận mình già thì sẽ tự làm cho mình già, ai muốn mình trẻ sẽ có cách làm cho mình trẻ.

Lúc nhỏ, nhìn những bức tranh vẽ Chúa Giêsu, giữa mấy ông tông đồ râu tóc bùm xùm mà cứ nghĩ Ngài phải lớn tuổi lắm, không hề nghĩ rằng Ngài chỉ ngoài 30. Nhìn về mặt nghiêm nghị như thế mà nghĩ rằng đố đứa con nít nào dám lại gần. Giờ nghĩ lại thấy mình sai toàn tập.

Ngài chết lúc 33 tuổi, lúc tuổi còn đang sung mãn và tâm hồn Ngài cũng rất trẻ. Phương tây có câu : hãy cho biết bạn anh là ai, tôi sẽ cho anh biết anh là ai.

Chúa Giêsu đâu chỉ có bạn bè là những người kỳ lão, trưởng thượng như Đicônêmô, Giakêu... mà còn có những người trẻ như Gioan, Lagiarô và chắc chắn là vô số những đứa trẻ khắp nơi Ngài đi qua. Trong Phúc m có đoạn ghi nhận rằng khi cha mẹ mang những đứa trẻ đến xin Chúa Giêsu chúc lành, các môn đệ đã ngăn cản chúng và Ngài trách các môn đệ về điều đó ; khi các môn đệ tranh luận ai là người lớn nhất, Chúa

Giêsu đã gọi một em nhỏ đến, đặt nó giữa các môn đệ và bảo....

Ở đâu ra một đứa bé săn đẽ Ngài khi cần thì có thể bồng, đặt giữa một đám đàn ông mà vẫn vui vẻ hồn nhiên mà không khóc la sợ hãi ? Nên nhớ rằng phong tục của người Do Thái thời đó, đàn bà và con nít không được coi trọng, khi có khách đến nhà họ phải tránh đi chỗ khác để người gia trưởng tiếp khách. Cho nên chúng ta phải hình dung ra cảnh khi nghe Chúa Giêsu đi xa về, các đứa trẻ kháo nhau rằng : mấy bay ơi, anh Giêsu về rồi ... và chúng kéo nhau đến để được cưng, được nghe chuyện tiểu lâm (có thể lăm chừ) và có quà (con nít mà không có những thứ này thì làm sao chúng có thể mến mình ?) Và tôi chắc chắn rằng sau này đa số trong họ sẽ là Kitô hữu.

Như vậy chúng ta thấy Chúa Giêsu tuy Ngài chọn sinh ra trong một dân tộc mang lấy những phong tục tập quán có vẽ bất lợi về thể chất về tương giao... nhưng Ngài đã không muốn bị kiềm hãm bởi những điều đó, Ngài không muốn người ta nhìn Ngài như một ông cụ non nhưng như một người trẻ trung thật sự bởi vì trẻ là đang hướng đến sự sống còn già là đang tiến đến sự chết.

Lm. Anttôn Lưu Thanh Tâm

Đức Thánh Cha Phanxicô - Giáo Lý Gia Đình Bài 23 - Thứ Tư 24/6/2015

Xin chào Anh Chị Em thân mến!

Trong các bài giáo lý vừa rồi chúng ta đã nói về vấn đề gia đình sống với những tính chất mỏng dòn của thân phận con người, như nghèo khổ, bệnh nạn, chết chóc. Trái lại, **hôm nay chúng ta chia sẻ về các vết thương thực sự xảy ra trong cuộc sống chung của gia đình. Đó là những lúc tai hại xảy ra trong chính gia đình - một điều dễ sợ nhất!**

Chúng ta đều rõ là đời sống của bất cứ gia đình nào cũng không thiếu những giây phút xảy ra những hành vi cử chỉ của các phần tử trong gia đình phạm đến những cảm tình thân mật chí thiết. Có những lời nói và những hành động (cùng với những bỏ qua không làm!), thay vì tỏ bày yêu thương, thì lại làm giảm sút hay tệ hơn nữa còn sát hại yêu thương nữa. **Khi những vết thương này, những vết thương vẫn còn có thể chữa lành, bị bỏ lơ, chúng sẽ trở nên tệ hại hơn nữa, ở chỗ, chúng sẽ được biến thành ngạo mạn, hận thù, khinh bỉ.** Rồi vào một lúc nào đó chúng có thể trở thành những rạn nứt sâu xa, chia cách vợ chồng với nhau, và thúc đẩy đến chỗ tìm kiếm cảm thông, nâng đỡ và an ủi ở một nơi nào khác. Tuy nhiên, những thứ "nâng đỡ" này đừng nghĩ rằng sẽ mang lại thiện ích cho gia đình.

Tình trạng tình nghĩa vợ chồng bị mất mát đi thì gây ra nỗi phẫn uất trong các mối liên hệ và tình trạng đổ vỡ này ập xuống trên đầu của con cái.

Đúng thế, con cái. Tôi muốn chia sẻ một chút về điểm này. Bất chấp tính chất cảm xúc của chúng ta dường như biến đổi và tất cả những phân tích về tâm lý đã được chỉnh đốn của chúng ta, tôi trộm nghĩ chẳng lẽ chúng ta lại không tái trước những vết thương nơi linh hồn của con cái hay sao. Người ta càng cố gắng bù đắp cho con cái bằng những quà tặng hay những thứ nhâm nhi vụn vặt thì cảm giác này lại càng bị lạc loài bởi những vết thương đau đớn nhất trong linh hồn. Chúng ta nói nhiều về những thứ xáo trộn nơi hành vi cử chỉ, về sức khỏe tâm thần, về phúc lợi của con cái, về mối lo âu của cha mẹ và con cái ... thế nhưng chúng ta có biết được vết thương của linh hồn ra sao chưa? Chúng ta có cảm thấy sức nặng như núi đè bẹp xuống linh hồn của một người con hay chang, trong những gia đình xảy ra cách thức đối xử tồi tệ và tai hại cho đến độ gây đổ vỡ lòng trung thành phu thê? Trong việc chọn lựa của chúng ta - những chọn lựa sai lầm chẳng hạn - thì linh hồn của những đứa con cần phải chịu đựng bao nhiêu là gánh nặng? **Khi thành phần người lớn mất trí, khi mỗi người chỉ nghĩ đến bản thân mình, khi người cha và người mẹ tác hại lẫn nhau, thì linh hồn của đứa con chịu nhiều khổ đau, nó cảm thấy một thứ cảm giác tuyệt vọng. Và chúng là những vết thương hàn vết tích suốt cả cuộc đời.**

Hết mọi sự đều liên hệ với nhau trong gia đình: khi tinh thần của nó bị thương tích ở một chỗ nào đó thì mọi người đều bị cảm nhiễm. **Và khi một người nam và một người nữ dấn thân**

để trở nên "một xác thịt" và hình thành một gia đình, chỉ nghĩ đến các nhu cầu tự do và thỏa mãn riêng của mình, thì cái lệch lạc này sâu xa tác hại đến cõi lòng và đời sống của con cái. Rất nhiều lần con cái âm thầm khóc than. Chúng ta cần phải hiểu rõ điều này. Vợ chồng là một xác thịt, nhưng con cái của họ là xác thịt bởi xác thịt của họ. Nếu chúng ta nghĩ về lời Chúa Giêsu gắt gao khiển trách người lớn đừng làm gương mù cho những con người bé nhỏ - chúng ta đã nghe thấy đoạn Phúc Âm này (xem Mathêu 18:6), chúng ta cũng có thể hiểu lời của Người hơn thế nữa về trách nhiệm nặng nề mà họ cần phải có để bảo vệ mối liên hệ phu thê là những gì bắt đầu làm nên gia đình của con người (xem Mathêu 19:6-9). Khi một người nam và nữ trở nên một xác thịt thì tất cả các thương tích cũng như tất cả những ruồng bỏ của người cha và người mẹ đều ảnh hưởng đến xác thịt sống động của họ là con cái.

Đáng khác, đúng là có những trường hợp không thể nào tránh được tình trạng chia lìa. Đôi khi thậm chí nó trở thành những gì cần thiết về luân lý nữa, nếu nó thực sự là vấn đề cần phải đưa người phối ngẫu yếu thế hơn hay con cái nhỏ bé khỏi bị những thương tích trầm trọng nhất gây ra bởi những gì là ngạo mạn và bạo lực, những gì là hạ nhục và khai thác, những gì là ly gián và dửng dưng.

Tạ ơn Chúa **cũng không thiếu những người, được đức tin và tình yêu thương con cái nâng đỡ, chứng thực lòng trung thành của mình với mối liên hệ họ tin tưởng, cho dù dường như bất khả phục hồi.** Tuy nhiên, không phải tất cả những ai chia lìa đều cảm thấy ơn gọi này. Không phải là tất cả đều nhận biết, trong đơn côi, lời Chúa kêu gọi họ. Chúng ta thấy chung quanh

mình các gia đình khác nhau trong những tình trạng được gọi là bất thường - tôi không thích chữ này - và chúng ta tự hỏi mình nhiều vấn đề. **Làm sao chúng ta có thể giúp họ đây? Làm sao chúng ta có thể nâng đỡ họ đây? Làm sao chúng ta có thể nâng đỡ họ để con cái của họ không trở thành những con tin của người cha hay của người mẹ?**

Chúng ta hãy xin Chúa cho được một đức tin mạnh mẽ, để nhìn thực tại bằng ánh mắt của Chúa; và xin Chúa cho được một đức ái cao cả để chúng ta có thể tiến tới với con người ta bằng trái tim nhân hậu của Ngài.

Đaminh Maria Cao Tấn Tĩnh, BVL, chuyển dịch (kèm theo nhan đề và những chỗ tự nhấn mạnh)

HÌNH DUNG RA ÂN SỦNG

Chúng ta hãy tưởng tượng điều này: một người hoàn toàn không lo gì về đời sống đạo đức và thiêng liêng trong suốt đời mình, sống tuyệt đối ích kỷ, lạc thú là điều duy nhất họ chạy theo suốt đời. Họ sống bất chấp mọi khuôn khổ, không bao giờ cầu nguyện, không bao giờ đi nhà thờ, đời sống tình dục phóng túng và không quan tâm đến bất cứ ai ngoài mình. Sống như thế suốt đời, cuối đời họ bị bệnh và trên giường chết, họ khóc lóc ăn năn, họ chân thành xưng tội, nhận bí tích Thánh Thể và qua đời trong ân phúc của nhà thờ và bạn bè.

Bây giờ nếu phản ứng của chúng ta là: “Tốt, người này may mắn! Ông sống suốt đời ích kỷ và ông lên thiên đàng!”. Vậy thì theo nhà thần học Piet Fransen nổi tiếng về Ân sủng, chúng ta chưa hiểu như thế nào là ân sủng. Trong chừng mực nào đó, chúng ta vẫn còn ghen tị với người vô đạo đức và muốn loại họ ra khỏi ân sủng của Chúa, chúng ta là “người con cả” trong câu chuyện Người con hoang đàng trở về, đứng trước căn nhà của Người cha trên trời mà lòng cay đắng ghen tương.

Tôi giảng dạy ở chủng viện, chuẩn bị cho các chủng sinh chịu chức linh mục. Gần đây giáo sư thần học bí tích của chúng tôi chia sẻ điều này: Ông dạy môn bí tích hòa giải từ hơn bốn mươi năm nay, và chỉ vài năm gần đây các chủng sinh mới hỏi: “Khi nào chúng ta mới phải từ chối không ban phép giải tội?”

Điều gì nói lên trong câu chuyện này? Chắc chắn các chủng sinh rất chân thành khi đặt câu hỏi; họ không tỏ ra cứng nhắc hay nghiêm khắc. Lo lắng của họ là về ân sủng và lòng thương xót. Họ chân thành lo để không ban lòng thương xót Chúa một cách quá dễ dãi, quá rẻ tiền, bừa bãi, thực chất là bất công. Nỗi sợ của họ vừa không muốn để lòng thương xót Chúa bị giới hạn, vừa không muốn duy chỉ có lòng thương xót. Không phải như vậy. Quan tâm của họ nhiều hơn, nếu dễ dãi quá thì sẽ bất công với các tín hữu trung thành chịu đựng thử thách hàng ngày. Lo sợ của họ là liêm khiết, công bằng và công trạng.

Cái gì là thách thức ở đây? Ân sủng này không phải là cái gì do công sức chúng ta. Sau khi người thanh niên trẻ từ chối lời mời gọi bỏ hết mà theo Chúa Giêsu, thì Thánh Phêrô, người có mặt trong buổi gặp này, ngược với chàng trai trẻ giàu có, ông bỏ hết theo Chúa và hỏi Chúa những người bỏ hết theo Ngài sẽ nhận được gì. Để trả lời, Chúa Giêsu kể dụ ngôn người chủ hào phóng với các người xin vào làm vườn nho bất kể giờ nào. Người làm nhiều giờ, người làm ít giờ đều nhận số lương bằng nhau, làm cho những người làm suốt ngày nóng nực cay đắng cảm thấy mình bị đối xử bất công. Nhưng người chủ vườn nho (là Chúa) cho họ thấy không có bất công ở đây, mọi người đều đã được nhận phần mình quá hào phóng.

Đâu là bài học sâu sắc ở đây? Mỗi lần chúng ta phản đối, thật bất công khi những người không trung thành cũng nhận được lòng thương xót và ân sủng của Chúa, thì chúng ta xa với sự hiểu biết về ân sủng và về đời sống nội tâm.

Cô nhân viên vệ sinh răng miệng biết tôi là linh mục công giáo, cô hay đặt nhiều câu hỏi về tôn giáo và giáo hội. Một ngày nọ cô kể câu chuyện sau: cha mẹ cô không bao giờ đi nhà thờ. Họ có cảm tình với tôn giáo nhưng không quan tâm đến. Còn cô thì theo phái Giám lý, chủ yếu là do ảnh hưởng của bạn bè. Rồi mẹ cô qua đời, và khi gia đình bàn về việc tổ chức tang lễ thì cha của cô cho biết bà đã được rửa tội theo đạo công giáo và không giữ đạo từ khi hai tuổi. Ông đề nghị tổ chức theo nghi lễ công giáo cho bà. Vì không giữ đạo từ lâu, họ hơi lo lắng khi gặp linh mục ở giáo xứ bên cạnh để xin tang lễ được làm theo nghi thức công giáo. Trước sự ngạc nhiên to lớn của họ, vị linh mục không ngần ngại, cha nồng nhiệt đón họ: “Dĩ nhiên chúng tôi sẽ cử hành tang lễ! Đây là vinh dự cho chúng tôi! Và chúng tôi sẽ sắp xếp để có ca đoàn hát lễ và sẽ có buổi tiếp tân ở hội trường giáo xứ sau đó.”

Không đòi hỏi gì về sự vắng mặt cả đời của bà ở nhà thờ. Bà được chôn cất theo nghi thức Giáo hội... và cha của cô, quá xúc động trước sự quảng đại của nhà thờ và nét đẹp của nghi thức phụng vụ đã quyết định trở thành người công giáo la mã.

Chúng ta sẽ tự hỏi kết quả sẽ như thế nào nếu linh mục từ chối làm tang lễ và cũng tự hỏi điều gì biện minh cho tang lễ của một người cả đời chẳng quan tâm gì đến nhà thờ. Chúng ta cũng sẽ tự hỏi có bao nhiêu người sẽ thấy câu chuyện này là khích lệ hay là bức minh, vì theo luân lý giáo hội ngày nay, nhiều người trong chúng ta còn nuôi nỗi sợ không nhận được ơn và lòng thương xót quá dễ dàng.

Nhưng ân sủng và lòng thương xót không bao giờ có giá, dù rẻ dù đắt vì tình yêu không bao giờ là chuyện xứng công mới được.

Tác giả: Ronald Rolheiser
Giuse Nguyễn Tùng Lâm dịch

ÂN PHÚC CỦA SỰ HY SINH

Than phiền trước nghịch cảnh hay vì những điều gây bất lợi cho mình, là tâm lý thường tình của con người. Hình như ai cũng muốn con đường mình đi phải làm sao thật phẳng phiu, rộng rãi và dễ dàng. Ít có ai thích hay nhận ra cơ hội dành cho mình trong những cái khó khăn trước mắt.

Hơn nữa, vì tâm lý sợ khó, sợ hy sinh và ích kypy, mà rất nhiều người đã khép lòng, phớt lờ hoặc tránh né những chuyện chung. Quan sát kỹ một chút, chúng ta sẽ thấy, xã hội ngày nay, người ta nhân danh chủ nghĩa cá nhân ngày một nhiều hơn. Chủ nghĩa “mac-ke-no” (mặc kệ nó), hình như đang phát triển rất mạnh: miễn sao tôi ổn, gia đình tôi an, người thân tôi yên... là được rồi. Vì thế, ít có người quan tâm đến những điều bất lợi mang tính công cộng đang diễn ra xung quanh. Ít người có tinh thần xã hội và hy sinh cho tập thể và cho người khác.

Nhưng có một điều rất hay, như là phần thưởng của Ông Trên dành cho những người có tinh thần hy sinh và phục vụ anh em mình, dù trước mắt họ có thể mất thời gian hay nhiều công sức

của mình. Phần thưởng dễ thấy nhất là họ được mọi người kính trọng và quý mến. Và chắc chắn còn hơn thế nữa! Câu chuyện được kể sau đây như một sự khích lệ tuyệt vời cho những ai có tinh thần hy sinh và phục vụ mọi người.

Ở một vương quốc nọ, đức vua muốn thử lòng dân chúng nên đã sai người đặt một tảng đá khá to ở giữa một con đường có nhiều người qua lại. Sau đó, nhà vua giả dạng thường dân để quan sát, xem ai là người sẽ dịch chuyển tảng đá ấy ra khỏi con đường. Rất nhiều thương gia giàu có, những người trí thức uyên thâm, và cả nhiều cận thần của nhà vua đã đi trên con đường đó, nhìn thấy rất rõ tảng đá gây chướng ngại ấy, nhưng họ đều đi vòng qua hòn đá mà không hề có ý định gì trong việc di chuyển nó.

Thậm chí, nhiều người còn phê bình và đổ lỗi cho nhà vua, là không có biện pháp hữu hiệu để giữ cho đường sá thông thoáng. Nhưng lạ thay, không ai làm bất cứ điều gì để giải quyết vấn đề.

Ngày kia, một người nông dân mang rau ra chợ bán. Khi đến gần tảng đá, anh ta liền đặt gánh rau xuống và cố gắng tìm cách đẩy hòn đá ra khỏi vị trí án ngữ trên đường. Bất ngờ thay, sau khi đẩy được hòn đá đi, anh nông dân phát hiện một chiếc túi chứa rất nhiều tiền vàng và một bức thư có ấn dấu của nhà vua, với lời nhắn: “Vàng trong chiếc túi này dành cho người đã loại bỏ tảng đá ra khỏi con đường”.

Tóm lại, những điều xem ra như trở ngại và gây khó cho chúng ta, rất có thể là cơ hội tốt và là dịp may để cải thiện bản thân ta. Trong khi những người lười biếng chỉ biết than phiền và bất mãn, thì những người có tinh thần hy sinh đang tạo ra cơ hội cho mình bằng trái tim nhân hậu, lòng hảo tâm và quảng đại.

Có lẽ chúng ta đều biết câu nói rất nổi tiếng của thánh nữ Têrêsa Hài đồng Giêsu: “Tất cả là hồng ân”. Thánh nữ đã nhận ra ân phúc tuyệt vời của Chúa qua mọi biến cố lớn nhỏ, thuận lợi hay bất lợi xảy ra trong đời mình. Thánh Phaolô trong thư gửi tín hữu Rôma cũng nói: “Mọi sự đều sinh ích cho những ai yêu mến Chúa” (Rm 8,28).

Lm. PX. Lê Liêm

HỎI ĐÁP MỤC VỤ

Đức Thánh Cha Phanxicô trả lời thắc mắc của các bạn trẻ

Trong cuộc gặp gỡ giữa ĐTC và các bạn trẻ thuộc các giáo phận Italia tại Circo Massimo ở Roma chiều tối ngày 11-8-2018, các đại diện giới trẻ đã nêu lên 3 thắc mắc và xin ĐTC trả lời:

Thắc mắc thứ I do hai bạn trẻ nêu lên: Letizia 23 tuổi và Lucamatteo 21 tuổi.

- **Cô Letizia** là một sinh viên đại học. Hồi cuối lớp 5 (lớp 10 của Việt Nam) của bậc trung học, cô có ý định học về nghệ thuật và ngỏ ý với giáo sư môn này vì ông đã dạy nhiều điều làm cô say mê và muốn theo con đường của ông. Nhưng ông trả lời rằng thời nay không còn như trước, có cuộc khủng hoảng kinh tế, vì thế nếu theo ngành nghệ thuật này sẽ khi ra trường sẽ không tìm được việc làm. Tốt hơn nên chọn ngành học nào đáp ứng các nhu cầu của thị trường. Cô Letizia rất thất vọng và cảm thấy bị bội phản trong mơ ước mà cô đã bộc lộ cho giáo

sư, cô cảm thấy không được khuyến khích theo đuổi giấc mơ của mình. Sau cùng Letizia quyết định cứ theo con đường đam mê của mình là học về nghệ thuật.

Một hôm trong một nhóm sinh hoạt của các em nhỏ, nơi cô làm huấn luyện viên, một em bé gái cho biết em tín nhiệm nơi cô và quý mến chọn lựa của cô. Em coi cô là gương mẫu và muốn làm như cô vậy.

Letizia nói với ĐTC: "Bất chợt, trong lúc ấy, con ý thức con phải quyết tâm trở thành một nhà giáo dục: con sẽ không làm như người lớn kia đã phản bội và làm cho con thất vọng, nhưng con sẽ dành thời giờ và nghị lực, với tất cả uy tín mà con có thể có để giúp đỡ một người đã tin thác nơi con".

- Lucamatteo thuật với ĐTC và mọi người: nhiều khi con nhìn tương lai như một tấm phim miếng (diapositif) trắng trơn, chẳng có gì cả, và con tìm cách vẽ lên đó tương lai của con. Nhưng rồi con thấy có cái gì đó làm con không thỏa mãn. Con nghĩ: chính chúng ta vẽ lên tương lai của mình. Nhiều khi chúng ta bắt đầu từ một dự phóng lớn, như một bức bích họa lớn, rồi dần dần, chúng ta bỏ đi một số chi tiết, tháo gỡ một số mảnh. Rốt cục, vì sợ người khác và sự phán xét của họ, những dự án ấy bị thu hẹp lại, nhỏ hơn nhiều so với lúc khởi đầu. Và rốt cuộc con tạo nên một cái gì đó không luôn luôn làm con hài lòng..

ĐTC trả lời:

Trong câu trả lời, ĐTC đề cao tầm quan trọng của những mơ ước. "Chúng mở rộng cái nhìn của chúng ta, giúp chúng ta ôm lấy cả chân trời, vun trồng hy vọng trong mọi hoạt động hằng ngày. Và những giấc mơ của người trẻ quan trọng hơn cả, đó là những ngôi sao sáng, chỉ dẫn một con đường khác cho nhân loại..."

"Nhưng chắc chắn là các giấc mơ cần phải tăng trưởng, thanh tẩy, thử nghiệm và chia sẻ. Các bạn có bao giờ tự hỏi những giấc mơ của các bạn từ đâu mà đến hay không? Phải chăng chúng nảy sinh khi các bạn xem truyền hình? hoặc khi lắng nghe một người bạn? hay là mơ ước với đôi mắt mở toang? Đó là những giấc mơ lớn hay chỉ là những giấc mơ bé nhỏ, nghèo nàn, hài lòng với những gì ít ỏi bao nhiêu có thể?

Kinh thánh dạy chúng ta rằng những giấc mơ lớn là những giấc mơ có khả năng phong phú, gieo vãi an bình và tình huynh đệ. Đó là những giấc mơ lớn vì chúng nghĩ đến tất cả mọi người như thể nghĩ đến chính mình.. Và để tiếp tục là những giấc mơ lớn, cần có một nguồn hy vọng vô tận, một Đấng Vô Biên thổi vào bên trong và làm cho chúng nở lớn hơn. Những giấc mơ lớn cần Thiên Chúa để khỏi trở thành những ảo ảnh hay sự điên rồ mơ ước toàn năng.

ĐTC cũng nhận xét rằng những giấc mơ của người trẻ làm cho người lớn có phần lo sợ vì họ đã ngưng mơ ước và không dám liều, có lẽ vì những giấc mơ của các bạn đã làm cho những chọn lựa của họ bị khủng hoảng. Nhưng các bạn đừng để người ta cướp mất những giấc mơ của mình. Hãy tìm kiếm những thầy tốt, có khả năng giúp các bạn hiểu các giấc mơ ấy và làm cho chúng dần dần được thể hiện trong sự từ từ và

thanh thản. Và đến lượt mình, các bạn hãy trở thành những người thầy tốt, thầy dạy hy vọng và tín nhiệm nơi các thế hệ trẻ nối tiếp các bạn.

"Cuộc đời không phải là một thứ xổ số trong đó chỉ có những người may mắn mới có thể thực hiện được những giấc mơ của họ. Cuộc đời là một thách đố trong đó người chiến thắng thực sự là người cùng nhau chiến thắng, không đè bẹp người khác, không loại trừ một ai".

Thánh Giáo Hoàng Gioan 23 đã nói: "Tôi chưa hề gặp một người bi quan nào đến độ họ không làm một điều gì tốt lành" (phỏng vấn Đức Cha Capovilla dành cho Sergio Zavoli, báo Jesus n.6, 2000). Vậy các bạn hãy duy trì một cái nhìn tích cực và nhìn nhận những điều thiện hảo đối với thời nay và tương lai. Các bạn đừng sợ hãi, khó khăn bao giờ cũng xảy ra đối với mỗi thế hệ và mỗi thế hệ đều có nghĩa vụ phải khắc phục những khó khăn ấy và biến chúng thành những cơ hội làm điều thiện".

Thắc mắc thứ II do cô Martina 24 tuổi nêu lên liên quan đến dự phân định trong cuộc sống và sự dấn thân, trách nhiệm đối với thế giới mà người trẻ đang thực hiện thời nay

Cô cho biết gần đây, nhận xét của một giáo sư làm cô suy nghĩ: thế hệ chúng con ngày nay không có khả năng chọn một chương trình truyền hình, huống chi là dấn thân trong một quan hệ kéo dài cả đời...

"Thực tế là con cảm thấy khó nói rằng con là người đã đính hôn. Đúng hơn con thích nói "Tôi nhập cuộc", đơn sơ dễ dàng hơn. Nói như thế con cảm thấy ít trách nhiệm hơn, ít là trước mắt người khác. Nhưng trong thâm tâm con cảm thấy muốn dấn thân thực sự để ra dự phỏng và xây dựng ngay từ bây giờ một cuộc sống chung giữa hai người với nhau.

"Vì thế, con tự hỏi; tại sao ước muốn lập những quan hệ chân thực, giấc mơ lập gia đình, lại bị coi là kém quan trọng hơn những giấc mơ khác, và phải tùy thuộc mình có thành đạt trong nghề nghiệp hay không? Con nhận thấy những người lớn mong đợi nơi con: trước hết là có nghề nghiệp, rồi bắt đầu là "một người".

"Chúng con cần những người lớn nhắc nhở chúng con rằng thật là đẹp khi ước mơ chung hai người với nhau! Chúng con cần những người lớn kiên nhẫn ở gần và dạy chúng con kiên nhẫn, dạy chúng con biết lắng nghe là hơn là luôn luôn có lý! Chúng con cần những điểm để tham chiếu, say mê và liên đới. Tại sao những người lớn đang đánh mất cảm thức xã hội, sự trợ giúp lẫn nhau, dấn thân cho thế giới và trong các quan hệ? Tại sao điều này cũng xảy ra đôi khi đối với các LM và các giáo chức?

ĐTC trả lời:

Chọn lựa, có thể quyết định về mình dường như là một sự biểu lộ cao cả nhất về tự do. Theo một nghĩa nào đó, đúng như vậy. Nhưng ý tưởng về sự chọn lựa mà chúng ta thấy ngày nay là một ý tưởng về tự do không có ràng buộc nào, không có sự dấn

thân và luôn luôn có một con đường để thoát thân. Họ nói "Tôi chọn, nhưng mà..". Luôn luôn có cái "nhưng mà" như thế, và cái "nhưng mà" này nhiều khi lớn hơn cả sự chọn lựa và bóp nghẹt nó. Và thế là tự do bị dần dần mất đi và không còn duy trì được những lời hứa hẹn về cuộc sống và hạnh phúc. Và lúc ấy chúng ta kết luận rằng cả tự do cũng chỉ là một sự lừa đảo và hạnh phúc là điều chẳng có được.

Tự do của mỗi người là một hồng ân lớn, không chấp nhận thái độ nửa chừng. Và cũng như mọi ân huệ, cần phải đón nhận, đón nhận theo mức độ chúng ta cởi mở tâm trí và cuộc sống.. Với thái độ dè dặt "nhưng mà", chúng ta chối bỏ hồng ân ấy, tỏ ra không hiểu đó là gì và quan trọng ra sao. Chắn chắn là việc bày tỏ sự ưng thuận, có thể làm cho ta lo lắng, làm cho tâm trí ta đầy những ý tưởng tiêu cực. Nhưng các bạn có biết vào thời Chúa Giêsu cũng có lo âu hay không? Lo âu không phải là một điều người ta phát minh gần đây. Chúa Giêsu đã nói rõ với các môn đệ: Các con đừng lo âu (Xc Lc 12,29), hãy có đức tin, hãy tin tưởng! Hãy phân biệt điều gì là quan trọng với điều không quan trọng. Hãy khôn ngoan..

Cụ thể hơn, ĐTC nói rằng: Các bạn hãy hiểu rằng sự chọn lựa kết hôn, lập gia đình, hoặc chọn dâng mình cho Thiên Chúa và anh chị em trong sự thánh hiến, đó là tìm được một kho tàng quý giá hơn. Và cần hành động phù hợp. Vì chính Chúa đã giấu kho tàng ấy trong đời sống chúng ta để chúc lành và làm cho đời sống chúng ta phong phú. Chọn lựa kho tàng chính là chọn con đường biết ơn, con đường các mối phúc thật".

Thắc mắc thứ III do Anh Dario 27 tuổi, là một y tá làm việc trong lãnh vực săn sóc chống đau. Anh cho biết trong cuộc sống, có những lúc anh đối đầu với vấn đề đức tin và nhiều lần những nghi ngờ nhiều hơn là chắc chắn. Những thắc mắc của anh ít được những câu trả lời cụ thể và nhiều khi nghĩ rằng những câu trả lời không hữu lý lắm.

Anh cũng nhận thấy không dễ tìm được một người hướng dẫn để đối chiếu và tìm kiếm. Rồi có những câu hỏi lớn, ví dụ làm sao Thiên Chúa cao cả và tốt lành lại để cho những bất công xảy ra trên thế giới? Tại sao những người nghèo và những người ở ngoài lề xã hội phải chịu đau khổ dường ấy? "Công việc hằng ngày của con đặt con trước cái chết và thấy những bà mẹ trẻ hoặc những người cha già đìn bỏ rơi con cái. Con tự hỏi: tại sao Chúa để như vậy?"

Anh cũng nhận xét rằng "Giáo Hội, người mang Lời Chúa trên trần thế, dường như ngày càng xa cách, khép kín trong các lễ nghi. Đối với người trẻ, những áp đặt từ trên cao là điều không đủ nữa, chúng con cần những bằng chứng và một chứng tá chân thành của Giáo Hội dòng hành với chúng con và lắng nghe chúng con về những nghi ngờ mà thế hệ chúng con đặt ra hằng ngày. Những hào nhoáng vô ích và những xì căng đan thường xảy ra làm cho Giáo Hội ít được tín nhiệm dưới mắt chúng con. Vậy thưa ĐTC, chúng con phải đọc tất cả những điều đó với con mắt nào?

ĐTC trả lời :

Trong câu trả lời, ĐTC nhắc nhở rằng khuôn mặt của một Giáo Hội chân chính là điều tùy thuộc mỗi người chúng ta, mỗi tín hữu đã chịu phép rửa. Chứng tá đức tin và đức bác ái giữa anh

chị em với nhau phải có tính chất hổ tương, không thể có tình trạng người này làm chứng tá, còn những người khác đứng đó mà nhìn, chẳng vậy chúng ta phán xét Giáo Hội đi từ những tin tức thời sự được báo chí đăng tải mà quên đi bao nhiêu những công việc lành bé nhỏ và âm thầm, mà các tín hữu Kitô thực hiện nhân danh Chúa.

Giáo Hội không phải chỉ là Giáo Hoàng, các Giám Mục, các LM, nhưng là tất cả các tín hữu đã chịu phép rửa, và mỗi người được mời gọi làm cho Giáo Hội phong phú hơn về tình yêu, có khả năng hiệp thông hơn, ít bám víu vào những sự trần thế. Nếu những người trẻ các bạn không tham gia vào đời sống Giáo Hội, nếu các bạn không biến sứ điệp Phúc Âm thành của mình, thì Giáo Hội trở nên nghèo nàn hơn, mất sức sinh động! Vẻ đẹp và sự chân thực của Giáo Hội cũng tùy thuộc các bạn. Các bạn không thiếu các dụng cụ để nghe và hiểu lời tốt lành của Tin Mừng.

ĐTC khuyến khích các bạn trẻ thực hành bí quyết để làm chứng tá là cầu nguyện, là đối thoại với Chúa Cha Đáng ban sinh lực cho tâm trí. "Chính trong kinh nguyện mà những lời cầu xin của các bạn tìm được những lời đúng đắn để lên tới trời cao. Như thế, khi đứng trước sự ác, đau khổ và cái chết, các bạn sẽ được sức mạnh của Thánh Linh để đón nhận mầu nhiệm sự sống và không đánh mất niềm hy vọng".

G. Trần Đức Anh OP – Vatican News

LỄ CHÚA BA NGÔI

Ga 3,16-18

THIÊN CHÚA TÌNH YÊU

Một người cha hứa cho đứa con gái 12 tuổi một số tiền nếu cô bé xén sạch đám cỏ trước nhà.

Cô bé vui vẻ mang máy cắt cỏ ra làm việc. Đến chiều, cả đám cỏ đã được cắt xén gọn gang – ngoại trừ một mảng có tí tẹo còn sót trong góc sân.

Ông bố nói rằng ông không thể trả số tiền đã thỏa thuận, bởi vì đám cỏ chưa được cắt xong. Cô bé cho biết cô sẵn sàng chịu mất số tiền đó và cô nhất định không cắt nốt mảng cỏ còn sót kia.

Tò mò muốn biết lý do tại sao, ông bố kiểm tra chõ cỏ chừa lại. Hóa ra, ở giữa chòm cỏ ấy, một chú chó đang ung dung ngồi ngắm cảnh hoàng hôn! Cô bé quá thương con chó, đã không dành đưa lưỡi dao của máy cắt vào chòm cỏ ấy.

Thiên Chúa là tình yêu (1Ga 4,8). Người đã dựng nên con người cao trọng hơn các loài thụ tạo. Nhưng con người lại bất trung phản bội. Vì yêu thương Thiên Chúa đã không nỡ hủy diệt, lại sai con Một là Đức Giêsu Kitô xuống thế để cứu chuộc con người. Người lại gởi Thánh Thần đến để thánh hóa cho nên tạo vật mới, dẫn đưa họ về hướng vinh quang Nước Trời. Đó là mầu nhiệm Tình yêu mà Ba Ngôi Thiên Chúa đã thương dành cho con người. Vì thế, lễ Chúa Ba Ngôi cũng là lễ của tình yêu.

Chỉ những ai sống yêu thương mới được ở trong Thiên Chúa Ba Ngôi.

Chỉ những ai thực thi đức ái mới sống trọng ơn gọi làm con Thiên Chúa.

Chỉ những ai biết sống trao ban mới tìm được nguồn vui đích thực trong Thiên Chúa tình yêu.

Nếu Thiên Chúa đã hiến trao Con Một của Người để người Con ấy phải chết và để nhân loại được sống, lẽ nào người tín hữu còn sống ích kỷ để giữ lại cho riêng mình những hạnh phúc nhỏ nhoi, tầm thường.

Nếu Thiên Chúa đã muốn chia sẻ hạnh phúc của Ba Ngôi, là không muốn cho con người phải chết nhưng được sống hạnh phúc muôn đời, lẽ nào chúng ta dành khép lại con tim để chối từ chia sẻ trao ban.

Được dựng nên theo và giống hình ảnh của Thiên Chúa Tình yêu, nên ơn gọi đích thực của con người chính ta ơn gọi sống yêu thương.

Được cứu độ bằng giá máu của Đức Kitô, nên lẽ sống của người Kitô hữu chính là tha thứ trong yêu thương.

Được thánh hóa bằng sức sống của Thánh Thần, nên cứu cánh của người tín hữu là phải nên thánh nhờ sống yêu thương.

Nhin màu nhiệm Ba Ngôi từ góc cạnh của đức mến, tức là nhìn từ lăng kính của tình yêu. Người tín hữu không biết đến yêu thương thì cũng hoàn toàn xa lạ với Thiên Chúa. Vì “Ai không yêu thì không biết Thiên Chúa” (1Ga 4,8). Chỉ những ai dám sống và dám chết cho tình yêu, mới được ở lại trong Thiên

Chúa. Chỉ những ai dám tự hiến và trao ban cho anh em mới là những chứng nhân của một Thiên Chúa Tình yêu.

Trích “Như Thầy Đã Yêu”

LỄ MÌNH MÁU CHÚA KITÔ

Ga 6, 51-58

TÔI LÀ BÁNH

Cả các Kitô hữu cũng ngỡ ngàng trước bí tích Thánh Thể. Ăn thịt và uống máu người mình yêu là điều khủng khiếp chẳng ai dám nghĩ tới. Nhưng Đức Giêsu lại muốn nuôi cả nhân loại bằng Thịt và Máu Ngài. Và thực sự Ngài đã nuôi ta bằng cái chết thập giá - ở đó Ngài đã hy sinh Máu Thịt mình.

Đúng hơn, Ngài nuôi chúng ta bằng sự sống của Ngài: sự sống được trao đi qua cái chết tự nguyện, và sự sống được lấy lại qua phục sinh vinh quang.

Đức Giêsu ban cho ta Tấm Bánh (c.51). Ngài còn tự nhận mình là Tấm Bánh (cc.48.51): Tấm Bánh có sự sống và Tấm Bánh ban sự sống. Tôi là Tấm Bánh: đó là định nghĩa của Đức Giêsu về mình.

Định nghĩa này có làm ta ngạc nhiên không? Bánh là cái gì ăn được và đem lại sự sống. Bánh không sống cho mình, nhưng cho người khác.

Chấp nhận là bánh có nghĩa là chấp nhận mất mình, mà chỉ khi mất mình như thế, bánh mới thật là bánh, mình mới thật là mình. Thật ra bánh vẫn hiện diện và nên một với người ăn. Đức Giêsu là Tấm Bánh đặc biệt. Khi tôi ăn, Ngài thành tôi và

biến tôi thành Ngài. Một sự ở lại hai chiều, một sự hiệp thông sâu thẳm.

"Ai ăn thịt tôi và uống máu tôi thì ở lại trong tôi và tôi ở lại trong người ấy" (c.56).

Rước lễ là đón lấy dòng sự sống, chấp nhận sống nhờ. Đức Giêsu sống nhờ Cha và chúng ta sống nhờ Đức Giêsu (c.57). Như cành nho sống nhờ thân cây nho, chúng ta cũng sống nhờ, nghĩa là sống trong và sống cho Chúa.

Trong nhiều thế kỷ, Hội Thánh đã từng có thái độ nhìn và thờ lạy Thánh Thể hơn là cầm lấy mà ăn. Động từ ăn được nhắc đến 8 lần trong bài Tin Mừng này, như một lời mời gọi tha thiết của Đức Giêsu.

Ngày nay, người ta rước lễ nhiều hơn trước. Tiếc thay lầm khi cuộc gấp gỡ này khá vội vã, thiếu chuẩn bị và cũng thiếu đối thoại thân tình.

Tôi lên rước lễ chỉ vì mọi người trong hàng ghế đã lên. Phút thịnh lặng sau rước lễ cũng bị cắt ngắn. Tôi phải về ngay vì phải lấy xe, vì nhà thờ đóng cửa... Chính vì thế rước lễ chẳng gây được âm vang nào nơi tôi. Nó trở thành một thói quen, một nghi thức thuần tuý.

Tôi lên ăn một vật thánh, thay vì đón một người.

Ít khi có vị khách quý nào bị thường xuyên tiếp đón lạnh nhạt như thế! Rốt cuộc chẳng có cuộc gấp gỡ nào xảy ra, nên tôi vẫn cứ là tôi như trước.

Hãy dự lễ như người đi dự tiệc Lời Chúa, Mình Chúa.

Chỉ ai biết ăn, biết thưởng thức và nghiên ngẫm, người ấy mới gặp được sự sống và gặp được Giêsu.

Trích trong ‘Manna’

CN 12 TN – Năm A
Mt 10, 26-33
TIẾP NHẬN VÀ CHO ĐI

Trong mối liên hệ với Thiên Chúa, chúng ta không chỉ là những người thụ hưởng ân lộc từ Người mà chúng ta cũng được mời gọi để trở thành người trung gian khuân chuyển ân lộc của Thiên Chúa cho người khác. Thật ra, với quyền năng của Thiên Chúa, Người vẫn thực hiện được mọi điều theo ý Người muốn. Tuy vậy, Thiên Chúa không để chúng ta thụ động và ấu trĩ, Người tạo nên những cơ hội để chúng ta được cộng tác với Người và chính Thiên Chúa sẽ là hậu thuẫn cho chúng ta. Suy gẫm những lời dạy của Đức Giêsu trong đoạn tin Mừng hôm nay chúng ta sẽ dễ dàng khám phá tư tưởng rất thiêng liêng này. Để từ những khám phá đó chúng ta hân hoan chọn lấy cho bản thân một chương trình hành động để trở thành cánh tay nối dài của Thiên Chúa.

Tiếp tục những lời dạy của Đức Giêsu với các tông đồ. “Những gì được nghe lúc đêm hôm phải nói giữa ban ngày, hững gì được nghe rỉ tai phải nói trên mái nhà”. Phải công bố sự thật cách minh bạch, rõ ràng, phải nói cách công khai, nơi công cộng, phải nói cho tất cả mọi người được biết. Ở đây, chúng ta không chỉ được mời gọi để nghe mà còn được mời gọi để công bố những gì đã nghe. Như thế, chúng ta không chỉ đến với Thiên Chúa để tiếp nhận giáo huấn mà để sau đó loan báo điều đã tiếp nhận (tức là được sai đi rao giảng).

Khi trở thành một tông đồ, Kitô hữu phải là người mang hình ảnh của Đức Kitô. Thế nên, Kitô hữu không chỉ rao giảng bằng lời nói mà còn bằng việc làm cụ thể. Kitô hữu phải sống triệt để những nguyên tắc và chuẩn mực nhà đạo. Đôi lúc chúng ta phải đi ngược dòng với trào lưu xã hội. Và rồi “vì nhiệt tâm lo việc nhà Chúa” mà chúng ta phải hứng chịu những lời thoa mạ, “chịu nhuốm nhơ phủ lấp mặt mài”. chúng ta sẽ bị coi là lạc hậu, mị dân, bão thủ, đồ điên rồ, lệch lạc...Và chính những tiếng chê cười, chỉ trích, những hành vi cấm cản, phản bác sẽ làm chúng ta nhục chí, mất niềm tin. Chúng ta sẽ sợ bị cầm tù và bị bỏ rơi, bị kỳ thị và giết chết. Thực ra, Đức Giêsu thừa biết những trở ngại này vì chính bản thân Người đã trải qua như thế. Và vì thế, Đức Giêsu bảo chúng ta đừng sợ.

Đức Giêsu khuyến khích tinh thần của người tông bằng việc chỉ cho họ thấy chỉ phải sợ một mình Thiên Chúa, Đấng có thể giết chết cả thể xác lẫn linh hồn. Thực vậy, dù con người có binh hùng tướng mạnh, có muu ma quỷ kế đế đâu thì cũng là con người. Họ có thể dùng quyền lực của mình để hạn chế người khác ở thế gian này, chứ không thể chuyển kiếp mà tiếp tục “bá đạo” ở thế giới thiêng liêng. Khi đi giảng đạo, Phêrô nhiều lần bị chống đối và cấm không được giảng dạy về Đức Kitô, Phêrô đã khẳng khái tuyên bố “phải nghe lời Thiên Chúa hơn nghe lời người ta” (Cv 5,29). Đức Kitô hôm qua, hôm nay và ngày mai vẫn là chủ của thế giới vũ trụ vạn vật. Điều chúng ta đáng lưu tâm là chính bản thân mình. Chính con người yếu đuối, đầy tham vọng, lại bị vây quanh bởi cám dỗ và gian tà. Nếu chúng ta không đặt Thiên Chúa là chủ hành vi của mình thì e rằng trước khi làm tông đồ của Chúa thì yếu tính thấp hèn của chúng ta đã làm chúng ta thất bại rồi chứ đừng nói đến là thế lực bên ngoài.

Đức Giêsu đưa ra hình ảnh con chim sẻ, loài vật có giá trị rất thấp, mà còn được Chúa nâng đỡ. Vậy chẳng lẽ Người lại đi bỏ rơi cho những người phục vụ cho Người. Chính Thiên Chúa sẽ nâng đỡ, bảo vệ và chăm sóc cho chúng ta. Trong cơn quẩn bách vì bị chống đối, Jeremia vẫn cho thấy rõ lòng tin tưởng vào sự trợ lực của Chúa. “Chúa hằng ở bên con như một chiến sĩ oai hùng, con sẽ thấy Ngài trị tội chúng”. Và nếu có Chúa ở cùng ta thì hỏi địch thù làm chi ta được, “những kẻ hại con sẽ thất diên bát đảo, thất bại nhục nhã ê chề”. Chính Thiên Chúa sẽ trả lại phần thưởng cho chúng ta xứng việc ta làm. “Kẻ nào tuyên xưng Thầy trước mặt người đời thì Thầy tuyên xưng nó trước mặt Cha Thầy. Kẻ nào chối bỏ Thầy trước mặt người đời thì Thầy cũng chối bỏ nó trước mặt Cha Thầy”. Nền tảng này là chứng từ mạnh mẽ đâm bão chúng ta không phải chịu thiệt thòi khi xông pha nơi cuộc chiến loan báo tình thương của Thiên Chúa và cuộc chiến chống lại sự dữ thế gian. Thiên Chúa yêu thương chúng ta và canh phòng chúng ta như con ngươi mắt Ngài. Thiên Chúa sẽ không cho phép chúng ta cố gắng vượt quá sức mạnh của chúng ta (x.1 Cr 10,13).

“Chúa sẽ nhận lời kẻ nghèo khó, chẳng coi khinh thân hữu bị giam cầm”. Lời Thánh Vịnh này chắc chắn là lời động viên to lớn cho những tông đồ của Chúa Kitô. Giữa thế gian chúng ta sẽ bị mọi người chống đối. Nhưng Thiên Chúa đã thắng. Sự chiến thắng của Người mời gọi chúng ta can đảm nhận lấy trách nhiệm loan báo sự thật về Thiên Chúa. Làm cho muôn dân nhận biết Thiên Chúa là Cha và Đức Giêsu là Đấng Cứu Độ duy nhất.

Lm. Phêrô Nguyễn Minh Thái

CN 13 TN – Năm A

Mt 10, 37- 42

Đây là những lời căn dặn của Chúa Giêsu trước khi sai các môn đệ đi rao giảng. Và đây là đoạn cuối cùng. Nhưng đoạn này là một tổng hợp nhiều lời Chúa nói trong những hoàn cảnh khác nhau, được gom lại, vì thế không ăn khớp với nhau cho lắm, nhưng mỗi lời Chúa nói đều là những bài học cho chúng ta.

"Ai yêu mến cha mẹ... con cái hơn Thầy, người ấy không xứng đáng với Thầy". Chúa muốn cho thấy rằng người môn đệ của Ngài phải dành trọn tình yêu của mình cho Ngài. Ngài phải là trung tâm của cuộc sống. Không thể so sánh với một ai ở trần gian. Ngài là Thiên Chúa, là Đáng tuyệt đối, là hạnh phúc duy nhất của chúng ta. Phải yêu mến Chúa hết lòng, hết sức, trên hết mọi sự. Chúng ta đọc đi đọc lại câu nói đó rất nhiều lần, nhưng chúng ta có để ý đến đó không? Yêu mến Chúa hết lòng là thế nào? Khi yêu nhau, chúng ta luôn nhớ nhau, nhớ không phút nào ngơi, lòng trí chúng ta luôn hướng tới người yêu. Yêu mến Chúa hết lòng thì lòng trí chúng ta chỉ nghĩ đến một mình Chúa. Chúa trở thành niềm thương nhớ không nguôi của chúng ta. Đi đâu cũng nhớ, làm gì cũng nhớ. Tình yêu của chúng ta được đo bằng thương nhớ. Chúng ta có nhớ Chúa không?

Yêu mến Chúa hết sức là gì? Nhìn vào thánh Phaolô, chúng ta sẽ thấy Ngài yêu mến như thế nào. Ngài đã không ngơi nghỉ, loan báo Chúa Giêsu cho mọi người không mỏi mệt. Ngài chỉ sống cho một mình Chúa. Chúng ta không rao giảng như Ngài, nhưng nếu chúng ta yêu mến Chúa thật, chúng ta sẽ làm gì cũng làm cho Chúa, làm vì yêu mến Chúa chứ không chỉ làm

việc vì tiền, vì lợi lộc. Dùng tất cả sức lực để làm cho Chúa được yêu thương hơn.

Chúa không cấm chúng ta yêu thương con cái, bạn bè, trái lại Ngài dạy chúng ta phải yêu thương nhau nhưng không thể yêu hơn Chúa. Ngài phải là ưu tiên tuyệt đối. Tình yêu loài người chỉ là tạm thời, ngắn ngủi, tình yêu Chúa luôn bền vững muôn năm. Không thể nào so sánh Thiên Chúa với con người. Thế nhưng, chúng ta có yêu mến Chúa không? Chúa đòi buộc chúng ta yêu mến Chúa trên hết mọi sự, không phải vì Ngài cần tình yêu của chúng ta. Tình yêu của chúng ta có lợi gì cho Chúa đâu! Chỉ vì Ngài quá yêu chúng ta, Ngài muốn chúng ta hạnh phúc, và chỉ có Ngài mới giúp chúng ta hạnh phúc và hạnh phúc thật, hạnh phúc muôn đời.

Muốn đạt đến hạnh phúc tuyệt vời đó, Chúa đòi hỏi chúng ta vác thập giá của mình. Chúa Giêsu đã vác thập giá của Ngài trước. Ngài chấp nhận vác thập giá và chết trên thập giá đó vì yêu thương chúng ta. Có ai đã dám yêu thương chúng ta như Ngài không? Đối với Ngài, thập giá là dấu hiệu của tình yêu tuyệt đối của Ngài. Ngài vác thập giá chính là gánh lấy tội lỗi của chúng ta, gánh lấy án phạt thay cho chúng ta. Chúng ta vác thập giá là để yêu mến Ngài, đáp trả lại tình yêu của Ngài. Thập giá của chúng ta là những lao nhọc hằng ngày, là gia đình, là bệnh hoạn, là tất cả cuộc sống vất vả nhọc mệt của chúng ta. Chúng ta chưa đến nỗi phải đổ máu. Hãy can đảm gánh lấy mọi cực phiền lao nhọc vì yêu mến Ngài chứ không chỉ là chịu đựng, rên siết. Vả lại, chúng ta không vác thập giá một mình đâu. Chúa Giêsu biết chúng ta yếu đuối, mỏng giòn, Ngài đã hứa ở cùng chúng ta mọi ngày cho đến tận thế, Ngài không để chúng ta mồ côi, Ngài đến với chúng ta. Ngài đến bằng một phương tiện rất nhỏ bé, là một tấm bánh.

Ngài bảo chúng ta ăn lấy Ngài để Ngài có thể đồng hóa với chúng ta, trở thành một với chúng ta, lao nhọc với chúng ta, vui buồn với chúng ta. Ngài đến để biến tất cả cuộc sống chúng ta thành yêu thương như Ngài. Với Ngài, chúng ta dấn thân vào cuộc sống, không phải với sự chán buồn bi quan, nhưng với can đảm và niềm vui. Chúa đến đồng hành với chúng ta, chia sẻ mọi lao nhọc buồn lo cho chúng ta, chúng ta có chấp nhận đồng hành với Ngài không?

Lm. Trầm Phúc

TRANG LOAN BÁO TIN MỪNG

MẤY ÔNG CHA NHÀ THỜ KHÓ LẮM !

Tình cờ một lần tôi gặp lại đứa đệ tử mười mấy năm về trước lúc tôi còn làm thầy giúp xứ.

Tôi hỏi: Con lúc rày sao rồi?

- Dạ con có vợ hai đứa con rồi cha.
- Trời đất! Sao đám cưới không mời cha?
- Dạ, tại con không dám. Với lại đám tụi con không có làm phép.
- Sao lại không làm phép? Vợ con không chịu vô đạo hả?
- Dạ tại bên cha mẹ vợ con không cho.
- Mà sao không cho?
- Dạ cha mẹ vợ con nói mấy ông cha nhà thờ khó quá nên không cho vợ con theo đạo hạnh gì hết? Chịu thì cưới hỏng chịu thì thôi.
- Cha mẹ vợ con ở đâu? Có dịp cha tới nhà con chơi để gặp cha mẹ vợ con nghen!

- Hỗng được đâu cha ơi, cha mẹ vợ con hổng thích các cha.

Tôi mặc kệ. Lần nọ, tôi tìm đến nhà vợ đứa đệ tử. Tôi bước vô hỏi thăm thì đúng là nhà này. Thấy có một bà chừng sáu mươi mấy tuổi ngồi róc lá dừa khô bên hông nhà. Tôi lịch sự chào hỏi.

- Chào bà.
- Chú kiếm ai?
- Dạ con là bạn của Tuấn. Nó có nhà hôn bà?
- Vợ chồng nó đi làm công ty rồi chú ơi!
- Dạ, chắc sáng đi chiều về hả bà?
- Ủ đúng rồi. Mà chú kiếm nó có gì hong?
- Dạ con tới thăm chơi chứ hổng có gì?

Bà liền đứng dậy vô nhà mời tôi ngồi. Bà lấy điện thoại gọi cho Tuấn. Tôi nghe bà nói: Có chú nào kiếm mầy nè. Mày nói chuyện với chú này đi coi có gì hong? Khi Tuấn nói chuyện với tôi xong thì nó nói với mẹ vợ nó. Bà biết tôi là ông cha nhà thờ, bà nói:

- Cha kiếm nó chi vậy?
- Dạ tại con nghe Tuấn nói vợ chồng nó khi cưới chưa có phép hôn phối.
- Mà tui thấy thiếu gì người hổng có đạo, hổng có phép tắc gì hết họ vẫn sống bình thường có gì đâu!
- Nhưng mà rể bà có đạo thì nó phải theo phép đạo bà ơi!
- Tui có hai đứa con gái gả chồng có đạo mà tui hổng cho đứa nào theo đạo hết.

Mấy ông cha nhà thờ khó khăn quá! Lần con gái lớn tui nghe theo bên chồng đi học giáo lý vô đạo đặng làm

phép gì đó, nó bệnh nó nghỉ có mấy ngày mà ông cha ổng la nó quá trời. Tui lên xin cho nó cái ông cha ổng biểu bà để nó ở nhà kêu chồng nó dạy đi. Khỏi đi học nữa. Tui giận quá cấm hong cho nó theo đạo gì nữa hết. Rồi tới đứa sau tui cũng không cho theo đạo luôn.

- Mà ông cha đó đổi đi rồi bà ơi! Ông cha này hỏng khó vậy đâu. Bà cho vợ Tuấn đi học đạo đi. Để con nói trước với ông cha này rồi bà kêu hai vợ chồng nó lên gặp ổng nghen!
- Tui thấy ông dễ chịu ông dạy cho tụi nó hỏng được hả?
- Dạ được, nhưng tại con ở xa quá. Con không thuộc họ đạo này. Bà chịu cho tụi nó đi học đạo thì ông cha ờ đây dạy liền chứ hỏng có khó khăn gì đâu!

Bà không trả lời trả vốn gì hết. Một hồi sau bà mới nói: Ừ thì cũng được, nhưng mà ông cha này mà khó khăn là tui hỏng cho học đạo học gì hết nghen! Tôi nói tôi bảo đảm với bà.

Hai tháng sau, hai đứa con gái bà được Rửa Tội và chịu phép Hôn Phối. Tôi mừng quá! Nhưng tôi cũng buồn buồn lo lo.

Tôi mừng, vì hai cặp vợ chồng nó được đạo hạnh lại d่าง hoàng.

Tôi buồn, vì nhiều người ngoại vẫn nghĩ mấy ông cha nhà thờ khó khăn quá!

Tôi lo, vì biết đâu mình cũng có những lúc khó khăn khắt khe với người khác như vậy.

Lm Dom. Nguyễn Hoàng Vũ

MỘT CHÚT SUY NGHĨ ĐỂ CẢM THÔNG CHO NGƯỜI NGHÈO KHỔ, BẤT HẠNH!

Xã hội hôm nay, với vật chất và hưởng thụ, khiến nhiều người có cái nhìn thiếu thiện cảm về người nghèo: Một bà mẹ bế con đi ăn xin hay dường dây chăn dắt trẻ em đánh giày, bán vé số, tha thuốc đỗ bò lê lết trên đường... Những câu chuyện như thế làm nhiều người mất đi niềm tin khi nhìn thấy người nghèo, người ăn xin. Không ít người cho rằng câu nói: "bần cùng sinh đạo tặc" "quả thật không sai, túng thiếu vật chất nên những người nghèo dễ nảy lòng tham mà làm những chuyện trộm cắp, sai trái. Đây là một cái nhìn đúng! Vì cũng có nhiều trường hợp như thế. Thế nhưng không phải ai cũng thế nếu chúng ta có cái nhìn sâu hơn, xa hơn và cao hơn với đôi mắt của sự cảm thông, yêu thương thì sẽ khác. Thật sự thì có rất nhiều người nghèo thật, họ bán hàng rong, mất sức lao động thì đành chấp nhận ăn xin để sống qua ngày chứ tuyệt nhiên không hề trộm cắp.

Xin đừng đánh giá một người chỉ qua hoàn cảnh hay qua manh áo mà họ mặc. Có lẽ họ mặc quần áo xấu xí nhưng nhân cách của họ rất đẹp, lòng tự trọng của họ vẫn có rất cao. Có thể họ nghèo tiền, nghèo bạc nhưng về tình thương giữa người với người thì họ luôn "giàu có". Họ nghèo đói thật sự nhưng nếu có một ổ bánh mì họ cũng có thể ngắt làm hai cho người đói như mình và đói hơn mình.

Khi xét mình lại: nhìn lên thì nhiều khi chúng ta không bằng ai, nhưng nhìn xuống thì chúng ta còn hạnh phúc hơn rất nhiều

người. Chúa ban cho chúng ta rất nhiều thứ và Ngài mời gọi chúng ta mở rộng lòng ra để có một chút cảm thông dành cho người nghèo khổ, bất hạnh hơn mình.

Tôi thiết nghĩ: trong cuộc sống này, bất cứ ai cũng có thể tìm được niềm vui, hạnh phúc đơn giản mà ý nghĩa nhất, đó là sự cảm thông và cho đi. Nhiều khi không đơn thuần là vật chất hay tiền bạc, sự cho đi có thể chỉ là tấm lòng thấu hiểu và cảm thông với những người kém may mắn hơn mình. Khi chúng ta cho đi mà không cần nhận lại, thì thật sự là ta đã chiến thắng sự ích kỷ của chính mình.

Chúng ta hãy nhớ rằng mai này chúng ta cũng sẽ lìa xa nhân thế và khi chết chúng ta chẳng mang theo được gì. Điều mà chúng ta mang theo đó chính là những công phúc mình đã làm nên, là tất cả tình thương, sự cảm thông, sẻ chia mà chúng ta dành cho nhau.

Có một bà lão độ khoảng chừng hơn 80 tuổi, nghèo khổ, không ai nuôi... Hàng ngày bà phải đi xin ăn và sống lây lất qua ngày nhờ vào lòng hảo tâm của mọi người. Bà gặp tôi và bà xin tôi 10kg gạo, bà nói rằng: "Chú ơi cho tôi xin mười kg gạo, vì tình yêu thương mong chú giúp cho tôi để tôi sống qua ngày và mai mối tôi không kiếm chú nữa đâu vì khi đó tôi chết rồi". Một câu nói đánh động lòng tôi thật sự. Còn bạn? Bạn nghĩ gì? Nếu bạn là tôi, bạn có cho bà ấy không?

Mỗi đêm, trước lúc ngủ tôi luôn cầu nguyện cùng Chúa, cầu mong cho những người bất hạnh, nghèo khổ trên đất nước này, trên thế giới này có được nhiều sự cảm thông, có những bàn

tay đỡ nâng, trợ giúp để cuộc sống của họ có được một chút tia hy vọng của ý nghĩa cuộc đời; từ những đôi bàn tay hảo tâm nào đó, mang lại cho đời họ một chút ấm áp của tình người, bởi vì cuộc đời của họ đã giá lạnh quá nhiều rồi!

Caritas Vĩnh Long

BÀI HỌC CUỘC SỐNG

Những lời này, con cái tuyệt đối không được mở miệng nói với cha mẹ: Dù là ai cũng cần phải nhớ!

Có những lời nói, việc làm, đôi khi chỉ là sự vô tình nhưng cũng đủ để xát muối vào lòng cha mẹ. Phận làm con, cần phải biết để tránh làm tổn thương những người yêu thương mình nhất.

Đời người là ánh mắt dõi đưa một ngày một xa

Những người con hay oán trách cha mẹ mình có thể không biết: Gặp gỡ trong kiếp người, gặp một lần là ít đi một lần.

Bà Long Úng Đài (một nhà văn nổi tiếng) sau khi hoàn thành chương trình thạc sĩ ở nước ngoài liền quay về Đài Loan dạy học.

Lúc đi báo danh, cha của bà lái một chiếc xe tải giá rẻ chuyên dùng để chở thức ăn chăn nuôi để đưa bà đi. Cha bà dựa vào chính chiếc xe duy nhất ấy để kiếm tiền, nuôi bà nêu người.

Hôm ấy, cha của bà không lái xe đến cổng chính trường đại học mà dừng ở cửa hông trong ngõ hẻm, nói với bà: "Bố cảm thấy rất có lỗi với con, chiếc xe này thực sự không thích hợp để chở một giáo sư đại học".

Long Úng Đài xuống xe, ánh mắt nương theo bóng hình cha đang vội vàng lái khỏi con hẻm.

Điều bà không ngờ rằng, lần tiếp theo nhìn thấy bóng dáng cha rời đi lại ở trước cửa lò hoả thiêu.

Nhìn theo bóng dáng cha nằm trong cỗ quan tài từ từ được đưa vào lò hoả thiêu, bà Long Úng Đài nói: "Duyên phận giữa con cái và cha mẹ trong kiếp này chỉ dừng lại ở ánh mắt không ngừng dõi theo bóng lưng cha mẹ mỗi ngày một xa."

Vì thế, người làm con đừng bao giờ mở miệng oán trách cha mẹ kém cỏi, không cho mình được một cuộc sống sung sướng hơn.

Đừng ngưỡng mộ bố mẹ người khác giỏi giang, thành đạt, kiếm nhiều tiền mà nghĩ rằng "bố thì phải thế nào mới đáng làm bố, mẹ thì phải thế nào mới đáng làm mẹ".

Hãy chân thành và tôn trọng bố mẹ mình: "Con chấp nhận, bố mẹ chỉ có vậy; con chấp nhận, là con đã lựa chọn bố mẹ; con đón nhận và tận hưởng mọi thứ bố mẹ cho con."

Hãy trân trọng thời gian còn được ở bên cha mẹ của mình, họ là người đã sẵn sàng vì bạn mà có thể chấp nhận hi sinh tất cả, dù là mạng sống.

Tình yêu của cha mẹ dành cho con cái luôn lớn hơn tình yêu của con cái dành cho cha mẹ

Tôi từng nghe được một câu nói thế này: "Khi chúng ta còn bé, cha mẹ chọn dùng tình yêu thương vô bờ để dẫn dắt chúng ta. Khi đã lớn khôn, chúng ta lại chọn lấy tình cảm xa cách để đem trả lại cho họ".

Thật buồn là tình yêu của cha mẹ dành cho con cái luôn lớn hơn tình yêu của con cái dành cho cha mẹ. Rất ít những người con có thể chăm sóc cha mẹ già tận tụy như năm xưa cha mẹ từng chăm băm chúng ta.

Có lẽ là vì sau khi trưởng thành, con cái cũng trở thành cha mẹ của những đứa trẻ khác. Ánh mắt của các con chỉ chứa đủ hình bóng con cái của chúng mà nhất thời quên ngoảnh đầu lại ngắm nhìn ánh mắt trìu mến luôn luôn dõi theo phía sau của cha mẹ.

Người xưa có câu: "Cây muốn lặng mà gió chẳng dừng, con muốn phụng dưỡng mà người còn đâu". Có rất nhiều người dành rất nhiều thời gian sức lực để nắm giữ tình bạn, tình yêu mà lãng quên mất tình thân.

Nếu con cái có hiểu lầm bạn, người làm cha mẹ hãy nhớ nói với chúng: "Sẽ không có ai yêu con hơn mạng sống bằng mẹ của mình".

Nếu bạn oán trách cha mẹ mình, xin hãy nhìn thật kỹ mái tóc bạc hai bên mai họ và cả nếp nhăn bên khoé mắt của họ nữa, đó là minh chứng cho những ưu lo cả đời của họ vì bạn.

Trong cuộc sống, người đến rồi lại đi, làm gì có cái gọi là tương lai còn dài. Là một người con, đừng tin câu nói tương lai còn dài, đừng để bản thân phải tiếc nuối điều gì trong cuộc sống.

Hãy học cách thấu hiểu nhiều hơn, dành nhiều thời gian ở bên người thân ngay khi còn kịp. Ngừng oán trách cha mẹ, bởi không phải cha mẹ kém cỏi, mà là yêu cầu của chúng ta quá nhiều.

Có người nói, "cha mẹ là khán giả duy nhất chứng kiến nửa đời đầu của con cái, còn con cái lại là khán giả duy nhất dõi theo cha mẹ nửa đời tiếp theo".

Cha mẹ chứng kiến sự ra đời và lớn lên của chúng ta, chúng ta lại phải đối mặt với tuổi già và sự ra đi của cha mẹ. Về trước là niềm hân hoan vui sướng, về sau là nỗi bi ai khôn cùng, cả hai hợp lại tạo nên một cuộc sống vô thường.

Con người ai cũng đều như vậy, điều chúng ta có thể làm chính là, trong nỗi bi ai hãy dồn vào đó chút niềm vui, học cách nhẫn耐 với cha mẹ nhiều hơn, luôn vui vẻ hoà nhã, dùng sự bao dung và tình yêu cùng họ trải qua quãng đời còn lại.

Hãy đồng ý với cha mẹ, cuối tuần sẽ về nhà tự tay xuống bếp nấu cho cha mẹ bữa cơm.

Hãy đồng ý với cha mẹ, không quên gọi điện thoại cho cha mẹ mỗi ngày.

Và hãy đồng ý với cha mẹ, quan tâm đến cuộc sống sinh hoạt của cha mẹ nhiều hơn.

Mỗi người cần phải biết rằng: Phận con cái chúng ta một lần hiếu kính cha mẹ còn hơn trăm lần quét dọn nấm mồ.

Thanh minh đốt vạn đống tiền cũng không bằng cùng ăn bát cơm khi còn tại thế. Vì thế, hãy hiếu thuận với cha mẹ ngay khi còn có thể, bởi tuổi tác chẳng buông tha ai bao giờ.

Khánh An

Nguồn: Trí Thức Trẻ

Muốn luôn hạnh phúc bạn phải nhớ:

1. Cho qua những gì ở quá khứ.
2. Trân trọng những gì đang có ở hiện tại.
3. Luôn tin vào những điều tích cực trong tương lai.

